

ODJECI

IZ ŽIVOTA PROVINCIJE PRESVETOГ SRCA ISUSOVA
Školskih sestara franjevaka - SPLIT, Lovret

God. 2006./XXXVI.

Br. 3/142

S A D R Ž A J

RIJEČ PROVINCIJALNE PREDSTOJNICE.....	3
PORUKA SV. OCA	
Ljubav, duša misije.....	5
IZ PROVINCIJALATA	
Sa sjednice Provincijalnoga vijeća	7
Godišnji raspored sestara.....	8
Mjesečne duhovne obnove i odgojno-obrazovni sastanci.....	14
Obavijesti.....	17
ZBIVANJA I OSVRTI	
Spoznaja – sebe i vremena	18
Sigurata.....	19
Obnova shvaćanja duhovnog i intelektualnog u redovništву.....	21
Repro-eko	23
Hvala ti, Gospode, hvala!	23
Moj „da“ Gospodinu	25
Proslava sv. Franje u Zadru.....	26

JEKA IZ AFRIKE

Blagoslov kuće u Ngubi	28
Naš ulazak u novicijat	29
Dobro nam je ovdje biti.....	30
Stoljeće kršćanstva u pokrajini Kivu.....	32

NAŠI POKOJNICI

Sestre naše Kongregacije.....	34
Roditelji sestara	34
s. M. Ignacija Ljuba Balajić	35
s. M. Rufina Nediljka Šabić	41
Mara Bašić.....	44
Ilija Lovrić	45

Izdaje:

Provincijalat Provincije Presvetoga Srca Isusova školskih sestara franjevaka Krista Kralja
21000 Split, Lovretska 9

Uređuje: s. Marija Petra Vučemilo

tel. 021/ 319-805; faks 021/ 319 358
e-mail: skolske-sestre-franjevke@st.htnet.hr
skype: skolskesestreLovret

RIJEČ PROVINCIJALNE PREDSTOJNICE

Drage sestre!

Svake godine u mjesecu listopadu, pretposljednje nedjelje, s cijelom Crkvom slavimo *Svjetski misijski dan*. Ove godine 80. put. Ovom prigodom papa Benedikt XVI., nastavljući temu svoje prve enciklike, uputio je poruku izrazito poticajnoga naslova: *Ljubav, duša misija*.

Papa ističe da je misijski dan dobra prigoda da još bolje shvatimo da je svjedočanstvo ljubavi, duše misijske djelatnosti, neizbjegna i trajna *obveza sviju*. To vrijedi za *svakoga pojedinoga kršćanina, za svaku mjesnu zajednicu, za pojedine Crkve i čitav Narod Božji*.

Koliko li to vrijedi za našu redovničku franjevačku zajednicu?! Za nas koje smo ostavile sve i po primjeru Franje Asiškoga pošle za Kristom *da riječju i djelom budemo njegovi svjedoci i da obznamo svima da nema Svetog učenja osim njega* (Pravilo TOR, 29).

Iako po izvornom nadahnuću naša zajednica i nije misionarska u užem smislu riječi, misijski žar poslanja *u sav svijet* i želja pronositi Radosnu vijest ljubavi i u «dalekim krajevima», onima koji još nisu čuli za Krista, zaživjela je gotovo od samoga početka Kongregacije, i naše Provincije. Kao provincijska zajednica više od tri desetljeća neposredno smo uključene i živimo misijsku stvarnost po našim i s našima sestrama u misijskim postajama u DR Kongu, u nadbiskupiji Bukavu. S pravom možemo govoriti da su to *naše misije*. Jer, misijska djelatnost uvijek je skupni zadatak cijele zajednice u kojem svatko služi i sudjeluje po primljenom daru. One, misionarke *na prvoj crti, na granicama evangelizacije*, a mi, sve ostale sestre svojom podrškom, molitvom i suradnjom.

Znakovito je pročitati iz prvoga javljanja naših sestara misionarka s afričkoga kontinenta čestitku i poruku za blagdan Uskrsa: *Svima vama, drage sestre, za veliki blagdan Uskrsa želimo da svugdje kud prolazite širite radost Uskrstnoga i da budete i same ispunjene Radošću koja daje život. Tako ćemo sve skupa biti apostoli radosti, nositeljice Vesele vijesti – za što se isplati živjeti i umrijeti ako zatreba* (s. Erika i s. Romana, 1975.).

Ljubav jest i ostaje pokretačem misije, naglasio je Papa u svojoj poruci. *Biti misionarima znači ljubiti Boga čitavom svojom osobom sve do darivanja, ako je to potrebno, i života za njega*. Mi imamo svjedočanstvo naših sestara misionarka. Neopisive su pretrpljene patnje rađanja i započinjanja misijskoga djelovanja na Ifendulskom brežuljku. Neopisive su patnje podnesene u vihoru ratnih strahota, napada, maltretiranja, života položenoga u ruke naoružanih ljudi, patnje zbjega, ostavljanja dragih župljana, napuštanja vlastitim rukama sagrađenih domova i obrađenoga polja... I u mirnodopskom razdoblju svakodnevne su patnje u nesigurnostima i opasnostima na putovanjima pustim krajevima, neizmjerno je podnošenje siromaštva i neimaštine, kako vlastite tako i mnogih ljudi u njihovim sredinama. U takvim okolnostima, pod cijenu vlastitoga života, ostajati i biti s ljubljenim siromašnim narodom, može netko tko doista ljubi i potpuno se oslanja na Boga koji je Ljubav. To je svjedočanstvo ljubavi u svom radikalnijem obliku.

A danas, kako možemo promatrati i shvatiti postojanje naše franjevačke zajednica koja se na tim misijskim prostorima širi i raste brojem novih sestrara, nego kao plod istinske ljubavi i žrtve iz ljubavi podnesene. Nebrojeno smo puta slušajući priповijedanja naših sestara misionarka o njihovu životu i djelovanju razaznavale divna djela koja Bog preko

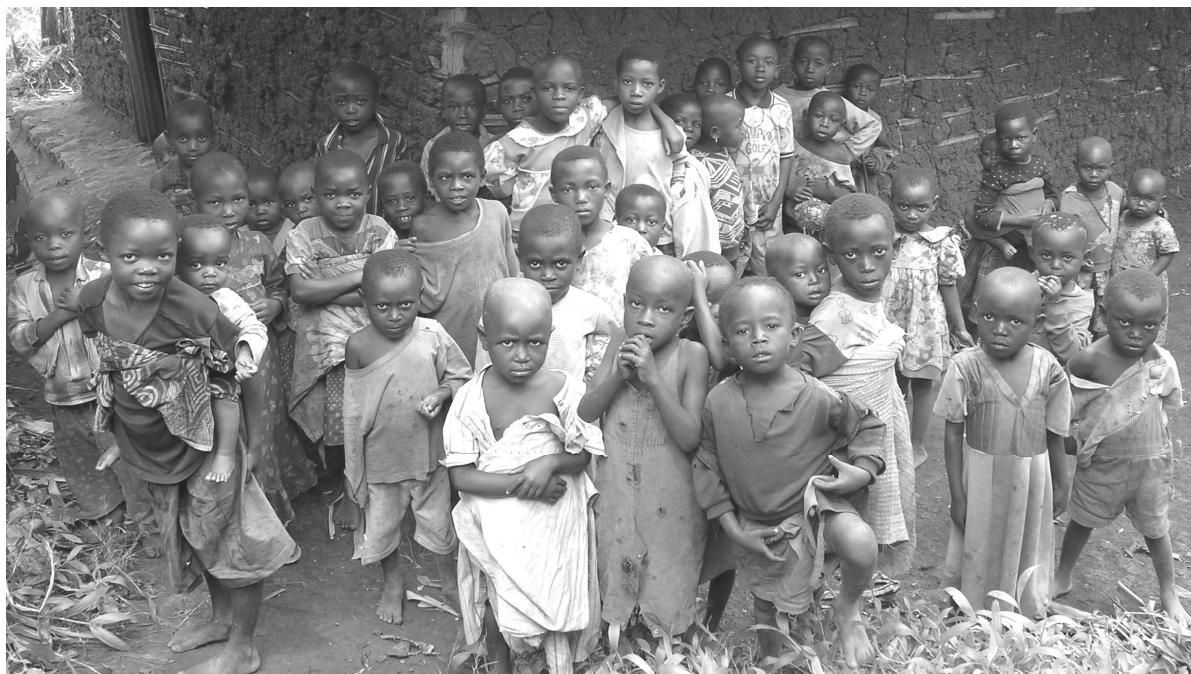
njih izvodi i čini u novoosnovanim misijskim postajama. Osobno sam se o tome osvjedočila i za vrijeme moga drugoga pohoda sestrama u mjesecu kolovozu ove godine. U mojim očima i u mome srcu trajno žive i neizbrisive su slike afričke stvarnosti. Vidjela sam jade toga patničkoga naroda. Vjerujem da za svakoga tko barem jednom posjeti Afriku u njegovu životu ništa više nije isto. Misli trajno opsjedaju viđenim svijetom neizmjerno bijede i siromaštva, krajnje siromašnih nastambi smještenih u rajsку ljepotu prirode. Pred očima su čeznutljiva lica mnogobrojne djece po cestama i pred kućama, patnička ramena i čela žena, gradska prenapučenost...

Vidjela sam i nesebično zalaganje sestara da tim ljudima, koliko god mogu, pomognu, da bude barem malo manje nesretnih, gladnih i neukih. Osobito je njihovo nastojanje oko odgoja novih naraštaja sestara koje iz toga naroda, po Božjem nadahnuću, k njima dolaze i žele živjeti istim franjevačkim načinom života u našoj zajednici.

I stoga, s većim uvjerenjem mogu pozvati sve nas da nam sve ovo bude poticaj. Udahnilo dušu, ljubav u svaku našu apostolsku i misijsku djelatnost. Sve što činimo, činimo nadahnute i nošene ljubavlju koja ima izvor u Božjoj očinskoj ljubavi. Ne propustimo nijednu priliku, dajmo uvijek svjedočanstvo milosrdne ljubavi, osobito najpotrebnijima. Tražimo uvijek dobro bližnjega, bez interesa. Ljubimo Kristovim srcem. Budimo misionarke u vlastitoj sredini. A svojom stvarnom potporom i molitvom pridonosimo širenju Kraljevstva Božjega po našim sestrama u misijskim krajevima.

Vaša s. Klara

Split, listopad 2006.

PORUKA SV. OCA

LJUBAV, DUŠA MISIJE

Poruka pape Benedikta XVI. u povodu 80. svjetskog dana misija, 22. listopada 2006.

Draga braćo i sestre!

1. Svjetski dan misija, što ćemo ga proslaviti 22. listopada, prigoda je da promislimo o sljedećoj temi: *Ljubav, duša misije*. Misija, ako nije usmjerena ljubavlju, to jest ako ne izvire iz dubokog čina božanske ljubavi, u opasnosti je da bude svedena na običnu filantropsku i društvenu djelatnost. Ljubav, što je Bog gaji prema svakoj osobi, predstavlja doista srce evandeoskog iskustva i navještaja, a oni koji je prihvaćaju sami postaju njezinim svjedocima. Ljubav Božja koja "daje život svijetu ljubav je koja nam je darovana u Isusu, Riječi spasenja, savršenoj slici milosrđa nebeskoga Oca. Poruka spasenja mogla bi se dobro sažeti riječima evangelista Ivana: "U ovom se očitova ljubav Božja u nama: Bog Sina svoga Jedinorođenoga posla u svijet da živimo po njemu" (1 Iv 4,9). Poslanje širenja navještaja o ovoj ljubavi Isus je nakon svoga uskrsnuća povjerio apostolima, a apostoli su, iznutra preoblikovani na dan Pedesetnice silom Duha Svetoga, počeli svjedočiti Gospodina umrloga i uskrsloga. Otada, Crkva nastavlja to svoje poslanje koje je za sve vjernike neizbjegna i trajna obveza.

2. Svaka kršćanska zajednica pozvana je, dakle, upoznavati druge s Bogom koji je Ljubav. Nad tim sam se temeljnim otajstvom naše vjere zadržao u enciklici *Deus caritas est*. Svojom ljubavlju Bog prožima sve stvorenje i cijelokupnu ljudsku povijest. Na početku čovjek je izašao iz ruku Stvoriteljevih kao plod inicijative ljubavi. Grijeh je potom u njemu zamutio božanski otisak. Prevareni od zloga, praroditelji Adam i Eva izgubili su povjerljiv odnos s Gospodinom, popuštajući napasti zloga koji je u njima pobudio sumnju da im je Bog suparnik koji želi ograničiti njihovu slobodu. Tako su, umjesto besplatnoj božanskoj ljubavi, prednost dali sebi samima, uvjereni da na taj način učvršćuju svoju slobodnu volju. Kao posljedica toga, izgubili su izvornu radost te su iskusili žalosnu gorčinu grijeha i smrti. Bog ih, međutim, nije napustio, nego je njima i njihovim potomcima obećao spasenje, unaprijed navješćujući da će poslati svoga jedinorođenoga Sina, Isusa, koji će objaviti, u punini vremena, njegovu očinsku ljubav, ljubav sposobnu da otkupi svako ljudsko stvorenje iz ropstva zlu i smrti. U Kristu nam je stoga predan besmrtni život, život samoga Trojstva. Zahvaljujući Kristu, dobrom Pastiru koji ne napušta izgubljenu ovcu, ljudima svakog vremena darovana je mogućnost da uđu u zajedništvo s Bogom, milosrdnim Ocem, koji spremno u svoju kuću prihvata rasipnoga sina. Iznenadujući znak te ljubavi jest križ. U Kristovoj smrti na križu - napisao sam u enciklici *Deus caritas est* - "ostvaruje se onaj okret Boga protiv sebe samoga u kojem se on daruje kako bi ostvario i spasio čovjeka - to je ljubav u svom najradikalnijem obliku. Ta se istina upravo ovdje može promišljati. Polazeći odatle valja sada odrediti što je ljubav. Počevši od ovog pogleda, kršćanin nalazi put svoga života i svoje ljubavi" (br. 12).

3. Uoči svoje muke Isus je svojim učenicima, okupljenima u Dvorani Posljednje večere kako bi proslavili Pashu, poput oporuke ostavio *novu zapovijed ljubavi - mandatum novum*: "Ovo vam zapovijedam: da ljubite jedni druge" (Iv 15,17). Bratska ljubav što je Gospodin

zahtijeva od svojih "prijatelja" svoj izvor ima u Božjoj očinskoj ljubavi. Apostol Ivan primjećuje: "Svaki koji ljubi od Boga je rođen i poznaje Boga" (1 Iv 4,7). Kako bi se po Božju ljubilo potrebno je, dakle, živjeti u Njemu i od Njega: Bog je prva "kuća" čovjekova, pa samo tko u Njemu prebiva može gorjeti plamenom božanske ljubavi sposobnim "zapaliti" svijet. Nije li to poslanje Crkve u svakom vremenu? Nije onda teško razumjeti da je istinska misionarska skrb, prva obveza crkvene zajednice, povezana s vjernošću božanskoj ljubavi, što vrijedi za svakog pojedinog kršćanina, za svaku mjesnu zajednicu, za pojedine Crkve i za čitav Narod Božji. Upravo iz svijesti o ovom zajedničkom poslanju svoju snagu uzima velikodušna raspoloživost Kristovih učenika da ostvaruju djela ljudskog i duhovnog napretka koja svjedoče, kao što je to napisao ljubljeni Ivan Pavao II. u enciklici *Redemptoris missio*, "dušu čitave misionarske djelatnosti: ljubav koja jest i ostaje pokretačem misije, te je jedinim kriterijem po kojem se sve čini ili ne čini, mijenja ili ne mijenja. To je načelo koje mora voditi svaku djelatnost i cilj prema kojem ona mora težiti. Kad dјelujemo zagledani u ljubav ili nadahnuti ljubavlju, ništa nije neprikladno, a sve je dobro" (br. 60). Biti misionarima znači, dakle, ljubiti Boga čitavom svojom osobom sve do davanja, ako je to potrebno, i života za njega. Koliki li su svećenici, redovnici, redovnice i laici, pružili najviše svjedočanstvo svoje ljubavi kroz mučeništvo! Biti misionarima znači prignuti se, poput dobrog Samarijanca, nad potrebama sviju, osobito najsiromašnijih i potrebitih, jer tko ljubi Kristovim srcem ne traži vlastiti interes, nego samo slavu Očevu i dobro bližnjega. U tome je tajna apostolske plodnosti misijskoga djelovanja, koje nadilazi granice i kulture, dostiže narode te se širi do najudaljenijih krajeva svijeta.

4. Draga braćo i sestre, Svjetski dan misija dobra je prigoda da još bolje shvatimo kako je svjedočanstvo ljubavi, duše misije, obveza sviju. Služiti evanđelju ne smije bili usamljena pustolovina, nego skupni zadatak svake zajednice. Uz one koji se nalaze na prvoj crti, na granicama evangelizacije - time sa zahvalnošću mislim na misionare i misionarke - mnogi drugi, djece, mladi i odrasli molitvom i svojom suradnjom na razne načine pridonose širenju Kraljevstva Božjeg na zemlji. Nadati se je da će ova suradnja jačati zahvaljujući doprinosu sviju. Rado koristim ovu priliku kako bih iskazao svoju zahvalnost Kongregaciji za evangelizaciju naroda i Papinskim misionarskim djelima, koje zauzeto koordiniraju napore prisutne u svim dijelovima svijeta u korist lakšeg djelovanja onih koji se nalazi na prvim crtama misijskih granica. Djevica Marija, koja je svojom prisutnošću pod križem i molitvom u Dvorani Posljednje večere djelatno surađivala na počecima crkvene misije, neka podrži njihovo djelo te pomogne Kristovim vjernicima da budu još sposobniji za istinsku ljubav, pa tako u duhovno žednom svijetu postanu izvor žive vode. Ovo je moja srdačna želja, dok svima upućujem svoj blagoslov.

Papa Benedikt XVI.
Vatikan, 29. travnja 2006.

IZ PROVINCIJALATA

SA SJEDNICE PROVINCIJALNOGA VIJEĆA Split, 30. rujna 2006.

Molba za polaganje prvih zavjeta.
Razmotrena je i povoljno riješena molba novakinje s. Lidije Bernardice Matijević za polaganje prvih zavjeta.

Izvješće s pohoda sestrama u DR Kongu.
Provincijalna predstojnica s. Klara je izvjestila o stanju u DR Kongu, gdje je bila od 5. do 29. kolovoza u službenom pohodu sestrama.

U zajednici naših sestara broj članica se povećava. Učvršćuje se ustrojstvo zajednice i odgoj novih naraštaja. Sestre su dograđivale obje kuće, što se privodi kraju. Uređen je prostor kandidature i novicijata. Slavile su početak novicijata, obnove zavjeta i polaganja doživotnih zavjeta.

Donesena je odluka o zatvaranje zajednice sestara u isusovačkom kolegiju Alfajiri, gdje su sestre živjele od 15. srpnja 2000. godine, nakon izbjeglištva iz Nyantende u Luhwinje.

Razgovaralo se o mogućnosti povratka sestara u prve dvije podružnice, koje su uslijed ratnih strahota napuštene: Nyantende 1997. godine a Luhwinja 1999. godine. Utvrđen je raspored sestara za sljedeću radnu godinu. U očekivanju povratka, sestre su za sada raspoređene u dvije naše kuće u Bukavu.

Molbe triju djevojaka za prijam u kandidaturu povoljno su riješene.

Gospodarstveno stanje. Završena je dogradnja kuća u Ngubi i u Muhungu. Kupljen je teren uz kuću u Muhungu. U tijeku je obziđivanje kupljenog zemljišta i upotpunjavanje namještaja u obje dograđene kuće.

U planu je preuređenje stare kuće i garaže u Ngubi, te uređenje vrta u Muhungu. S vremenom potrebno je obnoviti i pripremiti za povratak sestara kuće u Luhwinji i u Nyantende.

Osvrt na godišnji raspored sestara. Učinjen je osvrt na godišnji raspored sestara utvrđen na zadnjoj sjednici s nekim dopunama nakon sjednice.

Gospodarstveno stanje. Zadar, Arbanasi. U tijeku je opremanje dječjega vrtića i okoliša. Također je u tijeku traženje dopuštenja i potrebnih dokumenata za osnivanje podružnice dječjega vrtića Jordanovac u Zadru.

Kaštel Lukšić. Dovršeni su radovi planirane prve faze na dogradnji i izmjeni krova kuće. Radovi unutarnjeg uređenja dograđenoga dijela kuće i preuređenje dijela kata za proširenje dječjega vrtića nastavit će se prema finansijskim mogućnostima.

s. M. Petra Vučemilo, provinc. tajnica

GODIŠNJI RASPORED SESTARA

Br. 131/2006.

Split, 23. rujna 2006.

Svim sestrama Provincije

Drage sestre!

Dostavljamo vam raspored sestara za radnu 2006./2007. godinu.

Dio razmještaja sestara utvrstile smo na sjednici Provincijalnoga vijeća od 27.-29. lipnja 2006. godine. Raspored sestara u misiji u DR Kongu učinile smo u vrijeme moga pohoda na sjednici Misijskoga vijeća krajem mjeseca kolovoza.

Sestrata kojima je dodijeljena nova služba i život u novoj zajednici najsrdaćnije zahvaljujem na raspoloživosti i suradnji. Osobito zahvaljujem sestrata koje su završile službu kućne predstojnice, i novima koje su tu službu prihvatile za sljedeće trogodište.

U DR Kongu sestre su raspoređene u dvije naše kuće u Bukavu – Nguba i Muhungu - koje su, zahvaljujući brojnim dobročiniteljima i brigom sestara, nadograđene. Sestre su početkom rujna napustile isusovački kolegij Alfajiri u Bukavu u kojim su nakon progona iz Luhwinje i Nyantende zatražile utočište za samo šest mjeseci, a ostale su u njemu punih šest godina. Naime, u našoj tada jedinoj kući u Ngubi u Bukavu nije bilo dovoljno mjesta za sve. Neizmjerna je naša zahvalnost ocima isusovcima na udijeljenom gostoprimstvu koje je od početka postalo bratsko sestrinski suživot.

Na našim prostorima i u našim prilikama sve je viša starosna dob sestara, a već duže vremena nemamo brojnijega pomlatka, pa premještaji postaju sve rjeđi i raspored dužnosti sve teži.

Neka u nama još više poraste duh suradnje i međusobnoga potpomaganja u našim svakodnevnim zajedničkim potrebama i kolikogod možemo služimo i drugima u sredinama u kojima nas providnost postavlja.

Srdačan pozdrav svima!

s. Klara Šimunović, provinc. predstojnica

Raspored sestara za radnu godinu 2006./2007.

Provincijalno vijeće:

s.M. Klara Šimunović, provincijalna predstojnica
s.M. Mirja Tabak, zamjenica
s.M. Andrea Nazlić, savjetnica
s.M. Bonifacija Barun, savjetnica
s.M. Ljiljanka Marić, savjetnica

Pomoćne službe:

s.M. Marija Petra Vučemilo, provincijalna tajnica
s.M. Senka Jenjić, provincijalna ekonoma

Odgoviteljice:

s.M. Karolina Bašić, odgoviteljica novakinja, postulantkinja i juniorka
s.M. Mirja Tabak, odgoviteljica kandidatkinja

u DR Kongu

s.M. Erika Dadić, odgoviteljica novakinja i postulantkinja
s.M. Ivka Piplović, odgoviteljica kandidatkinja i juniorka

1. 21000 SPLIT, Lovretska 9, provincijalno središte

tel. 021/ 319 660 - provincijalat
faks 021/ 319 358
tel. 021/ 319 805 - tajništvo
tel. 021/ 319 355 - ekonomat
tel. 021/ 319 366 - samostan
tel./faks 021/ 319 806 - kućna predstojnica
e-mail: skolske-sestre-franjevke@st.htnet.hr - provinc. tajništvo

s.M. Mihelina Čirjak, kućna predstojnica	s.M. Ozana Jagnjić
s.M. Salezija Šimunović	s.M. Feliksa Budeša
s.M. Marta Knez	s.M. Irena Zorica
s.M. Vladimira Runje	s.M. Ladislava Šentija
s.M. Miroslava Petričević	s.M. Darinka Brečić
s.M. Ana Vidić	s.M. Anđelka Čovo
s.M. Skolastika Rančić	s.M. Bernardica Jenjić
s.M. Amalija Klapež	s.M. Elizabeta Župić
s.M. Dionizija Balajić	s.M. Estera Žaknić
s.M. Anuncijata Klapež	s.M. Laurencija Mravak
s.M. Stanislava Vantačić	s.M. Felicita Ostojić
s.M. Berhmana Nazor	s.M. Tihomira Zorica
s.M. Matilda Čarić	s.M. Zdravka Marić
s.M. Serafika Balajić	s.M. Alojzija Sjauš
s.M. Leonija Bezić	s.M. Virginija Župić
s.M. Dobrila Lisica	s.M. Vjera Prcela
s.M. Aleksija Sardelić	s.M. Božena Duvnjak

s.M. Zorana Penić
s.M. Nazarija Koljanin
s.M. Lucija Lagator
s.M. Ljubomira Kustura
s.M. Vida Hrsto
s.M. Darija Bota
s.M. Danijela Bilić
s.M. Anizija Šućur
s.M. Nikolina Perić
s.M. Ema Damjanović
s.M. Roza Totić
s.M. Dominika Grgat
s.M. Nedjeljka Milanović-Litre
s.M. Ivana Džimbeg
s.M. Karolina Bašić
s.M. Smiljana Runje
s.M. Maristela Bašić
s.M. Milijana Kulić
s.M. Izabela Tojčić
s.M. Ljiljana Todorović
s.M. Većenega Dovranić
s.M. Mirja Tabak
s.M. Davorka Knezović
s.M. Jozefa Lučić
s.M. Rahela Tojčić
s.M. Milka Čotić
s.M. Senka Jenjić
s.M. Tabita Protrka
s.M. Rebeka Anić
s.M. Klara Šimunović
s.M. Marija Petra Vučemilo
s.M. Anita Perkušić
s.M. Andrea Nazlić
s.M. Leonka Bošnjak-Čovo
s.M. Gabrijela Damjanović
s. Lidija Bernardica Matijević

2. 21260 IMOTSKI, Fra Stj. Vrljića 20
tel. 021/ 841 115

s.M. Konzolata Glibotić, predstojnica
s.M. Emilija Glibotić
s.M. Dobroslava Vranjković
s.M. Jasna Kasalo
s.M. Filipa Smoljo

Franjevački samostan
tel. 021/ 671 075

s.M. Karla Brečić
s.M. Sofija Vuković

3. 21230 SINJ, A. Stepinca 1
tel. 021/ 821 374

s.M. Ljerka Bilobrk, predstojnica
s.M. Branimira Čarić
s.M. Marija Jelena Mijić

4. 22300 KNIN, Zvonimirova 47
tel. 022/ 662 200

s.M. Mara Pervan, predstojnica
s.M. Melita Maloča
s.M. Venancija Džimbeg
s.M. Valentina Žeravica
s.M. Marija Ivana Oltran

5. 10000 ZAGREB, Sv. Duh 31
tel. 01/ 3771 999; 3771 444

s.M. Ilijana Pripušić, predstojnica
s.M. Gracija Damjanović
s.M. Trpimira Penić
s.M. Ana Jukić

6. 20240 TRPANJ, Andričići 1
tel. 020/ 743 539

s.M. Celestina Masnić, predstojnica
s.M. Borislava Kovač
s.M. Tihoslava Bilokapić
s.M. Aleksija Marušić

7. 10000 ZAGREB, Vrbanićeva 35
tel. 01/ 46 600 30

s.M. Zrinka Čotić, predstojnica
s.M. Vitomira Damjanović
s.M. Eugenija Bešlić
s.M. Željka Čeko

8. 23000 ZADAR, M. Klaića 11

tel. 023/ 311-180; 213-262

s.M. Milena Gelo, predstojnica

s.M. Verena Masnić

s.M. Leonita Tabak

9. 21000 SPLIT, Trg G. Bulata 3

tel. 021/ 340-190

s.M. Agneza Masnić, predstojnica

s.M. Vendelina Mijić

s.M. Vinka Čovo

s.M. Mira Kamber

s.M. Karmen Knezović

s.M. Zorislava Radić

10. 21000 SPLIT, Poljudsko šetalište 2

tel. 021/ 381 256; 381 377

s.M. Andrijana Marušić, predstojnica

s.M. Marijana Rimac

s.M. Lidija Čotić

11. 20000 DUBROVNIK

Od Sigurate 13

tel./faks 020/ 321 467

s.M. Marislava Samardžić, predstojnica

s.M. Egidija Vučemilo

s.M. Franka Babić

s.M. Sebastijana Stanić

s.M. Matija Drmić

s.M. Marta Škorić

12. 23250 PAG, Lokunja bb

tel. 023/ 611 332

s.M. Ilinka Lovrić, predstojnica

s.M. Leopolda Kleva

s.M. Miljenka Biošić

s.M. Mirta Vranjković

s.M. Tamara Bota

13. 10000 ZAGREB, Jordanovac 55

tel. 01/ 2339 440 - centrala

tel./faks 01/ 2339 430 - kućna predst.

tel./faks 01/ 2339 388 - dj. vrtić

e-mail: ss.franjevke@zg.htnet.hr

dv-jordanovac@zg.htnet.hr

s.M. Davorina Jurić, predstojnica

s.M. Pija Padjen

s.M. Beata Milas

s.M. Stjepanka Vučemilo

s.M. Hijacinta Vucić

s.M. Silvija Vrdoljak

s.M. Ivanka Mravak

s.M. Tatjana Labrović

s.M. Jozefina Čosić

s.M. Viktorija Drmić

s.M. Silvestra Bešlić

s.M. Radoslava Bralo

s.M. Emanuela Ercegovac

s.M. Hedviga Bandić

s.M. Gertruda Džimbeg

s.M. Marina Gelo

s.M. Mladenka Matić

s.M. Zvjezdana Bajan

s.M. Ljubica Bilobrk

s.M. Ljiljanka Marić

s.M. Mariangela Todorić

s.M. Miranda Škopljanc-Mačina

s.M. Mirna Puljiz

s.M. Martina Aračić

s.M. Božidara Kottek

s.M. Melanija Vojković

s.M. Jelena Lončar

s.M. Luca Petrović

s.M. Diana Dolić

s.M. Helena Rašić

s.M. Marina Mičić

14. 85625 GLONN, Rotterstr. 10

tel. 0049/ 8093/ 90 90 80

s.M. Silvana Klapež, predstojnica

s.M. Lujza Plavša

s.M. Animira Jurić

s.M. Nada Masnić

s.M. Marija Perpetua Kaša

s.M. Vesna Lapenda

15. 21230 SINJ, 126. brigade HV 3
tel. 021/ 821 271

s.M. Vedrana Ivišić, predstojnica
s.M. Ksenija Balajić
s.M. Mladena Runje
s.M. Vitalija Križan
s.M. Vjera Gulić
s.M. Natanaela Radinović

s.M. Danijela Kovačević
s. Lucija Bilokapić

16. 21215 KAŠTEL LUKŠIĆ
Uz sv. Ivana 8
tel. 021/ 227 292

s.M. Margarita Marušić, predstojnica
s.M. Dragutina Krolo
s.M. Ambrozija Čaleta
s.M. Branka Barun
s.M. Terezina Bašić
s.M. Kruna Plazonić
s.M. Blagoslava Lončar
s.M. Ivona Baković

19. 10000 ZAGREB, Jandrićeva 21
tel. 01/ 46 73 786

s.M. Bonifacija Barun, predstojnica
s.M. Paulina Kurtović
s.M. Anka Cvitković

17. 60325 FRANKFURT / M
Rüsterstr. 5
tel. 0049/ 69/ 97 206 955; 723 125

s.M. Pavlimira Šimunović, predstojnica
s.M. Sidonija Radić
s.M. Damira Gelo
s.M. Magdalena Višić

20. 21310 OMIŠ, Put Skalica 16
tel. 021/ 862-339; 861 083

s.M. Teofila Mastelić, predstojnica
s.M. Krescencija Domazet
s.M. Fabijana Balajić

21. 21000 SPLIT, Glagoljaška 1
tel. 021/ 345 455

s.M. Klaudija Todorić, predstojnica
s.M. Judita Čovo
s.M. Natalija Vučković
s.M. Katarina Čotić

22. 64 293 DARMSTADT
Feldbergstr. 32
tel. 0049/ 6151/ 896 386; 896 266

s.M. Andela Milas, predstojnica
s.M. Damjana Damjanović

18. 23000 ZADAR, Trg Gospe Loretske 10
tel. 023/ 309 900
faks 023/ 309 925

s.M. Bernarda Župić, predstojnica
s.M. Ljudevita Šonje
s.M. Rozarija Župić
s.M. Genoveva Milanović
s.M. Sabina Radas
s.M. Melhiora Biošić
s.M. Berislava Tkalić
s.M. Ana Marija Jurić-Arambašić
s.M. Antonija Jurić
s.M. Antonela Malenica
s.M. Rita Maržić
s.M. Sanja Stojić

23. BUKAVU, Avenue du Plateau 5
RD Congo
B. P. 2 Cyangugu, Rwanda
Afrique
tel. 00243810685110

s.M. Romana Baković, predstojnica
s.M. Erika Dadić
s.M. Mislava Prkić
s.M. Deodata Baganda Musimwa
s.M. Noëlla Kajibwami Namasonsaga
s.M. Immaculée Mauwa Kashera
s. Clara Agano Kahambu
s. Espérance Casinga
s. Aldegonde Cinama

novakinje:

s. Emilienne Nankafu
s. Christine Kavira Muhimwali

Priprava za misije

75014 PARIS, 32, Avenue Reille
tel. 0033/ 1/ 43131175

s.M. Samuela Šimunović

24. BUKAVU, Muhungu, RD Congo

B.P. 2 Cyangugu, Rwanda
Afrique
tel. 00243997775603

s.M. Blaženka Barun, predstojnica
s.M. Mirabilis Višić
s.M. Mirjam Penić
s.M. Ivka Piplović
s.M. Françoise Balibuno Ciza
s.M. Noëlla Mizinzi
s. Anoalite Kavira Pendeza
s. Marie-Louise Kaswera

Boravak izvan zajednice

21300 MAKARSKA, Franjevački put 1
tel. 021/ 611-256
s.M. Edita Šolić

BROJČANO STANJE

00194 ROMA
Via dei Colli della Farnesina 140
tel. 0039/ 06/ 36 304 658

s.M. Jelena Šrbac

Sestre s doživotnim zavjetima:	215
Sestre s privremenim zavjetima:	9
Ukupan broj sestara:	223
Srednja dob sestara:	58,5

Na školovanju u inozemstvu

A - 1150 WIEN, Clementinengasse 25
tel. 0043/ 1/ 89 36 550
s.M. Stela Mijić

Novakinje: u Bukavu	2
Kandidatkinje: u Splitu	1
u Bukavu	5

I - 00194 ROMA
Via dei Colli della Farnesina 140
tel. 0039/ 06/ 36 304 658

s. Julianne Kabuo Katungu
s. Fidélie Naweza Bisimwa

s. Klara Šimunović, provinc. predstojnica

MJESEČNE DUHOVNE OBNOVE I ODGOJNO OBRAZOVNI SASTANCI

Br. 130/2006.

Split, 23. rujna 2006.

Svim sestrama Provincije

Drage sestre!

Dostavljamo vam teme duhovnih obnova i odgojno obrazovnih sastanaka, koje ja za 2006./2007. godinu razradilo provincijsko Vijeće za duhovnost i liturgiju.

Moliti sa sv. Franjom, okvirna je tema o kojoj, na tragu Provincijskoga plana, želimo promišljati i koju želimo produbljivati. Dobro je da se pojedinačno i zajednički zaustavimo na ovoj temi.

Naše mjesecne duhovne obnove mogle bi - i trebale bi - biti dani povlačenja i dublje sabranosti, dani povlaštenoga iskustva *biti s Gospodinom*, dani molitve. Stoga i ovom prigodom potičem svaku od nas da se istinski preispita: Dajemo li dovoljno važnosti cjelodnevnim mjesecnim duhovnim obnovama? Ili ih olako izostavljamo, pojedinačno ili kao zajednice? Svodimo li ih možda bezrazložno samo na koji sat zajedničkoga druženja ili možda samo na predavanje? Što ove godine možemo i želimo učiniti u tom pogledu?

S apostolom Pavlom možemo iskreno i ponizno priznati: *Doista ne znamo što da molimo kako valja i prepustiti se Duhu koji potpomaže našu nemoć* (Rim 8, 26) i naše neznanje. Molitvi i duhovnome životu treba posvetiti vrijeme i treba ulagati trud oko onoga što nas izgrađuje. Franjo je to divno znao. Danas bismo rekli da je bio veoma kreativan. Povlačio se u birana samotna mjesta da bude s Gospodinom. Liturgiju je uvijek slavio kao svečanost života. U svom molitvenom izričaju nadahnjivao se riječima Svetoga pisma i svim stvorenjima. Molio je u svakoj prigodi i na svakome mjestu. I, *nije se samo činilo kao da svim svojim bićem moli, nego kao da se sav pretvorio u molitvu* (2 Čel 95).

Od Franje i s Franjom učimo umijeće najizvrsnije: *moliti*. Dubinu molitvenoga iskustva dosegnut ćemo u našoj svakodnevici, u načinu na koji živimo i radimo, na koji se odnosimo prema svijetu koji nas okružuje.

Gospodin neka nas nadahnjuje i prati! Uz srdačan sestrinski pozdrav

s. Klara Šimunović, provinc. predstojnica

MOLITI SA SV. FRANJOM

Mjesečne duhovne obnove i odgojno-obrazovni sastanci 2006./2007.

Listopad

Franjevačka kontemplacija

Osnovni tečaj o franjevačkoj misionarskoj karizmi, *Jedinstvo kontemplacije i misije*, Lekcija 10.

Studeni

Kontemplacija tajne Presvetog Trojstva – izvor poslanja

Osnovni tečaj o franjevačkoj misionarskoj karizmi, *Izvor misije u tajni Trojstva*, Lekcija 6.

Prosinac

Franjo, zaljubljenik u Isusa Krista i njegovo Evandelje

Osnovni tečaj o franjevačkoj misionarskoj karizmi, *Franjevačko poslanje i naviještanje Riječi*, Lekcija 13;

Kajetan Esser, *Početak i svrha Franjevačkog reda*, str. 133-140;

Anton Rotzetter, *Živjeti evandelje s Franjom Asiškim*, str. 45-61;

Bonaventura Duda, *Moj sveti Franjo*, str. 148-152.

Siječanj

Liturgija kao svečanost života

Kajetan Esser, *Početak i svrha Franjevačkog reda*, str. 84-89;

Anton Rotzetter, *Živjeti evandelje s Franjom Asiškim*, str. 133-146;

Kajetan Esser, *Opomene sv. Franje*, str. 13-25;

Bernardin Škunca (priredio), *Sv. Franjo Asiški. Molitvenik za moju dušu*, str. 81-86, 126-128, 129; 130-131;

Bonaventura Duda, *Moj sveti Franjo*, str. 141-145.

Veljača

Sv. Franjo i pučka pobožnost

Bonaventura Duda, *Moj sveti Franjo*, str. 64-65; 80-86;

Osnovni tečaj o franjevačkoj misionarskoj karizmi, *Jedinstvo kontemplacije i misije*, Lekcija 10, Vježba 1, str. 17; *Kršćanstvo kao religija utjelovljenja*, Lekcija 1, str. 11-14;

Kongregacija za bogoštovlje i disciplinu sakramenata, *Direktorij o pučkoj pobožnosti i liturgiji*, Zagreb, KS.

Ožujak

Molitelj nadahnut stvorenjima i drugim religijama

Osnovni tečaj o franjevačkoj misionarskoj karizmi, *Susret s muslimanima*, Lekcija 16, str. 4-10; Vježba br. 2 i br. 3, str. 24-26; *Univerzalno bratstvo/sestrinstvo*, Lekcija 11; *Odluka za Krista i univerzalna širina*, Lekcija 12;

Bernardin Škunca (priredio), *Sv. Franjo Asiški. Molitvenik za moju dušu*, str. 13-16; 119;

Bonaventura Duda, *Moj sveti Franjo*, str. 93-94; 113-115.

Travanj

Molitva životnih dobi i životnih prigoda

Bernardin Škunca (priredio), *Sv. Franjo Asiški. Molitvenik za moju dušu*, str. 124; 120; 123; 113-115; 135-136.

Svibanj

Blažena Djevica Marija u Franjinoj duhovnosti

Bernardin Škunca (priredio), *Sv. Franjo Asiški. Molitvenik za moju dušu*, str. 89-92. 131-132;

Bonaventura Duda, *Moj sveti Franjo*, str. 106-108;

Anton Rotzetter, *Živjeti evanđelje s Franjom Asiškim*, str. 114, 126, 137.

OBAVIESTI

Početak novicijata

Dana 10. kolovoza 2006. godine u kući odgoja u Bukavu, Avenue du plateau 5, kanonsku godinu novicijata započele su naše s. Emilienne Nankafu i s. Christine Kavira Muhimwali. U prisutnosti svih naših sestara iz Bukavu primila ih je provincialna predstojnica s. Klara Šimunović.

S. Emilienne Nankafu imendan slavi 5. siječnja, a s. Christine Kavira Muhimwali 24. srpnja.

Obnova zavjeta

Dana 2. kolovoza 2006. godine, na blagdan Porcijunkule, u našoj kući u Muhungu, Bukavu, obnovile su zavjete na jednu godinu: s. Anoalite Pendeza Kavira, s. Marie Louise Kaswera, s. Clara Agano Kahambu, s. Espérance Casinga i s. Aldegonde Cinama, u ruke povjerenice sestara u misiji s. Mirabilis Višić.

Na blagdan sv. Klare, 11. kolovoza 2006. godine, u provincialnom središtu u Splitu, obnovila je zavjete na jednu godinu s. Julianne Kabuo Katungu, u ruke provincialne zamjenice s. Mirje Tabak.

Doživotni zavjeti

Na blagdan sv. Klare, 11. kolovoza 2006. godine u župskoj crkvi u Ngubi, Bukavu, položile su doživotne zavjete s. M. Immaculée Mauwa Kashera i s. M. Noëlla Muderwa Mizinzi u ruke provincialne predstojnice s. Klare Šimunović. Euharistijsko slavlje s obredom zavjetovanja predvodio je nadbiskup Bukavu mons. François Xavier Maroy u nazočnosti više svećenika, svih naših sestara, novakinja, kandidatkinja, redovnica drugih zajednica, brojne rodbine i prijatelja.

Proslava jubileja

U nedjelju 1. listopada o. g. u provincialnom središtu u Splitu proslavljeni su jubileji redovničkoga života naših sestara: 60., 50. i 25. obljetnica redovničkoga života. Euharistijsko slavlje tom prigodom predvodio je fra Ante Bilokapić, gvardijan franjevačkog samostana Gospe od Zdravlja.

Prvi zavjeti

Na svetkovinu sv. Franje, 4. listopada o. g. u provincialnom središtu u Splitu, za vrijeme euharistijskoga slavlja koje je predvodio fra Željko Tolić, provincial franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja, naša s. Lidija Bernardica Matijević položila je prve redovničke zavjete u ruke provincialne predstojnice s. Klare Šimunović.

Nova radna mjesta

S. Melanija Vojković od početka mjeseca rujna ove godine djeluje kao medicinska sestra u Karitasovu domu za djecu bez odgovarajuće roditeljske skrbi *Blaženi Alojzije Stepinac* u Zagrebu.

S. Rebeka Anić od početka ove akademske godine djeluje kao izvanredni profesor na Sveučilištu u Zadru, Odjel za sociologiju, predmet *Žena i Crkva*.

Odmor – s. Romana

Početkom mjeseca rujna na redoviti odmor u domovinu stigla je naša misionarka s. Romana Baković. Među nama ostaje do konca mjeseca studenoga.

Bolesne sestre

Na pretragama ili na bolničkom liječenju u posljednje vrijeme bile su s. Felicita Ostojić, s. Marta Knez, s. Andrea Nazlić, s. Silvestra Bešlić i s. Zvjezdana Bajan.

ZBIVANJA I OSVRTI

SPOZNAJA – SEBE I VREMENA

Duhovna obnova za žene – Pag, 24 . lipnja 2006.

Često su mi žene srednje dobi znale reći: „Trebala bi nam duhovna obnova“. Sigurno, jer u vremenu u kojem živimo ne zna se stati kroz tjedan, a nedjeljnu Euharistiju ne produžujemo u svakodnevnicu već samo malo «okusimo», a potrebno je da taj okus u nam zaživi.

Baš je to bio Božji prst. Naša s. Rebeka Anić je imala susret sa sestrama u Zadru i tu smo se dogovorile za dan duhovne obnove u Pagu.

Na brežuljak u svetište Majke Božje od Staroga grada uspele su se žene – njih četrdeset - željne Božje riječi, koja bi ih probudila i potakla da uniđu u nutrinu svoje svakidašnjice.

Po njihovom izrazu lica i odsjaju pogleda, vjerujem da su to i uspjele. Susret smo okrunile euharistijskim slavlјem koje je predvodio naš župnik don Srećko Frka-Petešić.

Nakon svega čulo se je: „Neka ovo ne bude jedino, neka se ponovi“.

Dao Bog da riječi s. Rebeke nađu plodno tlo i donesu plod u srcima tih žena. I da žar koji se je upalio ne utihne, nego se razbukta u srcima svih i ogrije njihove obitelji kao i one koje svakodnevno susreću. Dobri Bog neka svakoga nagradi i za najmanje učinjeno dobro djelo.

s. Tamara Bota

Subota je, vrući sparni ljjetni dan. Početak sezone. Za nas domaćine, vrijeme posljednjih priprema za tegobne poslove koji nas očekuju. Vrijeme žurbe, napetosti i iscrpljivanja.

Žurim u omiljeno paško svetište u Starom gradu. Organiziran je jednodnevni seminar. U oazu mira uvodi nas pjesma «O, Bože, zar si pozvao mene...» Dolazi mi misao: »Hvala ti, Gospodine, što si me iščupao iz gužve i zbrke i pozvao baš mene da se saberem i ojačam za nadolazeće kušnje.»

Pričamo o životu i vremenu. Vremenu rasta i padanja, vremenu sađenja i čupanja posađenog, traženja i pronalaženja, vremenu dozrijevanja, vremenu spoznaje. Razmišljam kako je moje vrijeme, vrijeme traženja mira i ravnoteže. Pronalaženja same sebe. Želim imati sebe, i dobro se osjećati sama sa sobom. Želim sačuvati svoj duhovni mir i biti u miru sa svima. Želim biti zadovoljna. Znam što želim. A naša predavačica sestra Rebeka vješto nas je uputila kako to i ostvariti.

Moram sebi postaviti granice! A, kada ih odredim, trebam ih glasno izreći. Poznavajući sebe odrediti granice željenog i granice ostvarivog. Svako prelaženje granice iscrpljuje me i čini me nesretnom i nemirnom. Gubim svoj mir, pa tako i samu sebe. Nisam više JA. A to ne želim.

Postalo mi je jasno da je rješenje u meni. Bog me stvorio ovakvu kakva jesam, jednu i jedinstvenu. On me želi baš ovakvu, sa svim mojim manama i vrlinama. A ja to trebam

prihvati. Trebam postići da me i ljudi takvu prihvate. Spoznala sam: Ključ je u meni! Mogu birati: biti svoja ili biti onakva kakvom me drugi žele vidjeti. Biti ovisna o volji drugih kao slijepi prosjak Bartimej o kome smo govorile tijekom seminara. Biti slijep ili htjeti vidjeti. A vidjeti znači preuzeti obvezu. Isusovo pitanje: Što želiš da ti učinim, kao da je postavljeno meni. Na što sam spremna? I opet, ključ je u meni. Treba samo imati hrabrosti. Hrabrost mi je ulila Božja riječ tijekom euharistijskoga slavlja: «Moje ime je urezano na Tvome dlanu Gospodine». I želim biti svjesna toga svaki dan.

Gospodine, zapalio si u meni svoje svjetlo, daj da ga ponesem u svoj svakodnevni život i da ga znam podijeliti sa svima kojima je potrebno. Želim da svi koji mi se približe osjete Tvoju nazočnost. Želim ih upitati: »Što mogu učiniti za vas?« Želim sve ljude gledati Tvojim očima.

Seminar je završio. Došla sam užurbanu, stisnutih usana, u grču, a odlazim s osmijehom na usnama. U srcu mi gori Tvoja ljubav, a glavom prolazi spoznaja: Sve mogu i drugačije.

Jadranka Batković, sudionica duhovne obnove

SIGURATA

Uz blagdan Preobraženja Gospodinova, 6. kolovoza 2006. godine

U Dubrovniku je jedna crkva posvećena ovom čudesnom događaju iz Isusova života i u njoj se svečano proslavlja blagdan Gospodinova preobraženja na gori Taboru.

Misa je u popodnevnim satima. Ljudi se polagano penju nenormalno visokim, kamenim skalinama. Imo ih 68 i različite su kao i mi ljudi. Sa zadnjom skalinom počinje mali trg, dvorište crkve koja se u Dubrovniku popularno zove Sigurata.

Strancu, s vodičem u ruci, ova natuknica govori malo, a Dubrovčanima kaže sve. Sigurata je lokalitet u sjeverozapadnom dijelu grada, po sredini između Straduna i Minčete. Sigurata je mala, lijepa crkvica na tom lokalitetu. Uz nju je samostan sestara Od Sigurate. Ulica koja od Straduna vodi crkvi zove se ulica Od Sigurate. Sestre franjevke koje žive u samostanu, sve zajedno i svaka napose je „dumna od Sigurate“. To im dođe kao dodatak vlastitom imenu. Časna Egidija je od

Sigurate i s. Franka i s. Sebastijana i s. Matija i s. Marta i s. Marislava je predstojnica od Sigurate.

Stranci redovito pitaju, što znači to Sigurata? To je „pohrvaćeni“ i skraćeni naslov ove crkve: Ecclesia Transfigurationis Domini Nostri Jesu Christi – Crkva Preobraženja Gospodina našega Isusa Krista. Iako joj je povijest puno dulja, u pisanim izvorima spominje se tek 1281. godine. Od 17. stoljeća crkva se češće naziva Gospa Sigurata i to zbog Gospine slike koja se tu častila, pred kojom su se lijevale suze i ostavljali zavjetni darovi.

Crkva Sigurata neobična je i u neobičnosti lijepa sakralna građevina. I kad je dupkom ispunjena, ne stane u nju više od pedesetak osoba, a ostavlja dojam kao da je jedna od manje poznatih rimskih bazilika. Nema tornja, nego jednostavni zvonik na preslicu. Velebnost joj daje kupola. Kupole su obilježja kraljevskih crkava. Unutrašnjost crkve monumentalnija je od njezine vanjskine. Trobrodna je to crkvica (teško je ne zvati je bazilikom), razdijeljena masivnim četvrtastim stupovima na kojima počiva bačvasti svod i čitava krovna konstrukcija. Sačuvani su samo tragovi nekad fresko slikama pokrivenih zidova crkve.

U srednjoj lađi je glavni oltar s Gospinom slikom u srebro okovanom. Mali, nemametljivo smješteni oltar prema puku i šest hrastovih klupa odgovarajuće veličine, potpuno ispunjavaju glavnu lađu.

U pokrajnjoj lađi, na južnoj strani smješten je prekrasni *Bambino* dar Anice Bošković i nekoliko kamenih ulomaka koji svjedoče da je na tom mjestu postojao sakralni objekt 500 godina stariji od sadašnje crkve iz 11. stoljeća.

U sjevernoj pokrajnjoj lađi, od nekadašnjeg oltara, ostala je samo slika Isusova krštenja na Jordanu. Ovoj je lađi nadograđena mala sakristija koja crkvu čini kompletnom i liturgijski sebi dostatnom.

Uz crkvu je samostan Školskih sestara franjevaka splitske provincije. Zgrada je nadograđivana u više navrata. U najstarijem dijelu samostana, u prizemlju, postava je raznolikim vrijednostima ispunjenog muzeja. Tu su umjetnička djela, pisani dokumenti, sakralni predmeti, alati i kuhinjsko posuđe, a sve to govori o povijesti crkve, samostana i života u njima.

Na blagdan Preobraženja Gospodinova, crkva, crkveno dvorište i samostan ispunjeni su posjetiteljima. Nigdje slobodnog mjesta osim u srcima sestara koje sestrinski i franjevački primaju, ugošćuju i ispraćaju svakog napose kao da je jedini.

Ova crkva Preobraženja mjesto je duhovnog osvježenja. Osjeti se to kroz molitvu, u razgovoru i na licima, kako sestara, tako i vjernika, posjetitelja. I kad je program potpuno ispunjen, a dan na izmaku, umjesto razilaska radije bih uskliknuo s Petrom: "Gospodine, dobro nam je ovdje biti..."

don Toma Lučić

OBNOVA SHVAĆANJA DUHOVNOG I INTELEKTUALNOG U REDOVNIŠTVU

XXII. redovnički tjedan, 22.-23. rujna 2006.

Ponuđeni redovnički dani dovedoše nas u samostan franjevaca u Dubravi u Zagrebu. Veliki skup na temu *Obnova shvaćanja duhovnog i intelektualnog u redovništvu* otvorio je o. Iko Mateljan, predsjednik HKVRP. Istaknuo je da je dobro promišljati kojim nam je putem ići i pozvao nas da se vratimo u svoju nutrinu i vidimo što nam je činiti.

Prvo predavanje održao je dominikanac o. Anto Gavrić na temu *Povijesni vid duhovnog i intelektualnog kod sv. Tome Akvinskog*. Kroz predavanje ponuđene su etape Tomina uspona prema duhovnosti. Vjera je dominirala i razrađivala njegovu osobu. Njemu nije važno što ljudi misle, on traži vjerom istinu, nju prihvata, od nje živi njegova finoća i inteligencija. Svoje nakane i mi moramo vjerom usmjeriti prema cilju kako bismo postigli sreću. Imati budno srce da se ne udaljimo od Boga.

Poslije kratke diskusije redovnici i redovnice slavili su euharistiju koju je predvodio pomoćni zagrebački biskup mons. Valentin Pozaić. U propovijedi je istaknuo kako smo svi potrebni u širenju kraljevstva Božjega. Ali se moramo pitati koliko nam je potrebno duhovnog i intelektualnoga da to ostvarimo.

Popodnevnu temu *Intelektualno i duhovno u redovništvu danas s pomakom naglaska na ženske redovničke zajednice* izložila je s. Marija Pehar, školska sestra franjevka mostarske provincije. Istaknula je da pojam vjere povezan s priznanjem Isusa Krista. Vjera je utemeljiteljica nade, vjerom nam Bog postaje blizak. Vjera je jedno, religija drugo. Religije imaju svoje rituale i razna shvaćanja. A vjera stoji između srca i razuma i pomaže da dođemo do Boga u najvećoj mjeri. Pozvani smo u kršćanskoj nadi dokazivati i razvijati svoju vjeru. Nameće se danas veliki radikalizam, prestiž, kapital, novac, ugled, čast, itd. Tu izmiče naša vjera u Boga, jer ulazimo u produktivnost koja nam je važna. Čovjek koji susreće Boga svojom vjerom, unutarnjim dimenzijama svoga života, može zalaganjem sačuvati svoju vjernost. Ovaj rad je naporan, ali je moguć. A mi moramo otvoriti vrata Kristu da on u nama ostvari ono što je nama nemoguće. Crkva nam nudi praštanje. To je sakrament koji nam vraća mogućnost uvijek novoga početka. U drugom dijelu svoga izlaganja s. Marija je razložila teološku spoznaju, koja pomaže individualnoj vjeri da ne propadne pod pritiskom krive pobožnosti. Kršćanska teologija traga za razumijevanjem onoga što treba vjerovati. Napeto shvaćanje duhovnog i intelektualnog u redovništvu postoji i to proizlazi iz kulture neznanja. Intelektualno zalaganje suočava se sa širinom znanja i širinom vlastitog neznanja. Duhovnost je skladna. Intelektualno je nezaobilazna dimenzija vjere. U raspravi nakon predavanja čuli su se pozivi da se treba vratiti na izvore koji su duhovno i intelektualno zaboravljeni. Treba primjenjivati stečeno znanje i usavršavati duhovno i intelektualno svatko osobno i kao zajednica.

Drugog dana kroz predavanje o *Duhovno-intelektualnoj i kulturnoj formaciji u redovništvu* vodio nas je fra Ivan Ivanda. Kulturan čovjek se očituje kroz svoje čine. Ova je rečenica vrlo značajna za nas redovnike. Naše je biti čovjek po mjeri Isusa Krista. Svjedočanstvo vjere treba osvajati svojim ponašanjem. Kultura riječi nije u ljudskim finesama, humoru i nadmetanju, prepucavanju u polemici. Ovakve neizvjesnosti ne dopuštaju da budemo ljudi duha. To iskustvo nas vodi u neizvjesnost i može nas okrenuti samo obraćenju. Postoji

humor koji može na drugi način unijeti ozračje i veselje optimizma koji je u službi vjere. Vjera mora imati otvorene oči za spoznaju. Što izabrati između vjere i intelektualnog i duhovnog života. Ako ne znamo Svetu pismo, ostajemo u utopiji, iznutra i izvana. Svoje ideje tjeramo naprijed i neminovno dolazi do rastrganosti i neuspjeha. Vjera je više od studija, duh nas nosi kroz ljudski život, i tu moramo biti otvoreni i poučljivi. Zato Crkva budno prati ono što nam nudi. Ako nešto ne znamo ocijeniti i procijeniti, potrebna nam je intelektualna pomoć. Je li Bog ispred mene? Ili iza mene? Njegovi su kriteriji teški i visoki. O toj zahtjevnosti moramo razmišljati. Ugraditi sebe u knjigu života, kroz učenje i dijalog. Pojedinac ne može sve obuhvatiti: dvojica više znaju nego jedan sam. Kroz diskusiju zajednički je zaključak da se duhovna redovnička formacija može ostvariti ako je u pitanju vjera u Krista na prvom mjestu. Znanje je proces koji iznova zahtijeva napor i odricanje. Vjera je kruna i središte onoga što nam reče fra Ivan Ivanda.

Predavanje na temu *Redovnici u uvjetima komunikacijske globalizacije* održao je fra Mirko Mataušić. Mediji su danas u službi svijeta i Crkve. Mediji imaju divnu i brzu ulogu. Crkva je počela put globalizacije svojim misijskim poslanjem. Fra Mirko je govorio o duhovnoj i ekonomskoj globalizaciji u Crkvi i civilnom društvu. Prikazao je stanje u crkvenim medijima koji imaju sve manje absolutno značenje. Govoreći o intelektualnom i osjećajnom istaknuo je da je danas intelekt naglašen a osjećaji su zapušteni. Prikazao je verbalnu i neverbalnu komunikaciju te razotkrio sve dijelove komunikacijskog procesa. Gdje ne postoji duhovna zrelost, rezultati su pogubni. Odluke mi sami donosimo na temelju osjećaja. Kad hoću da činim dobro, zlo mi se nameće (usp. Rim 7,21-25). Um je dostupniji da služi zakonu Božjem, a tijelo me vodi zakonu grijeha. Svoje srce i um čuvaj od grešnih osjećaja da ti bude dostupnije za razvijanje kreposti i da uzmognes reći: „Dobar sam bio bio, vjeru sačuvao. Stoga, pripravljen mi je vijenac pravednosti kojim će mi u onaj dan uzvratiti Gospodin, pravedan sudac“ (2Tim 4,7-8).

Redovnički je tjedan obogatilo i predstavljanje knjige Jurja Slovinca *Dvorac djevičanstva*, koju je predstavio prof. dr. Josip Bratulić i o. Jozo Milanović. Ovo djelo je obogatilo teologiju duhovnoga života. Predstavljanje je uzveličao zbor sestara karmelićanki te s. Cecilija i s. Imakulata, sestre Naše Gospe.

Skup je na kraju pozdravila predsjednica HUVRP s. Emila Barbarić, zahvalivši Gospodinu, sestrama i braći te predavačima na trudu koji su uložili za ovako bogata izlaganja.

Redovnički tjedan završen je svečanom euharistijom koju je predvodio o. Iko Mateljan, naglasivši u homiliji da se pojedinačno zauzimamo za ostvarenje onoga što smo kroz ove dane čuli i prihvatali zajednički.

s. Aleksija Sardelić

REPRO-EKO

Izlet DV *Jordanovac*

Učiniti korak dalje izazov je za nešto novo i drugačije. Pogotovo u vremenu u kojem mi živimo. Nismo li u koraku s vremenom, nismo ni u trendu. Pa se tako čini na prvi pogled da smo uvijek na samom početku. No, nije li osjećaj toga novoga započinjanja prisutan u prvim mjesecima nove školske godine, kad se pune školske klupe i igraonice dječjih vrtića, nije li sva ta priprema kako roditelja, učitelja, odgojitelja i djece uvijek iznova radost za bolji i uspješniji početak?! S izazovom i trendom Crkve - otvoriti vrata laicima - uputile smo se i mi, u našem dječjem vrtiću na Jordanovcu, zaposlivši dvije nove tete: tetu Evu Damjanović i tetu Magdalenu Katić.

Danas je u trendu i zdravo se hraniti. Uzmemo li u ruke bilo koje novine, naići ćemo na različite naslove o zdravoj prehrani. Na zdravu hranu i njene sastojke odlučili smo se i mi 30. rujna 2006. godine, kad smo se zajedno s roditeljima i djecom uputile na repro-eko imanje u Volavju, nedaleko od Zagreba. Za roditelje i djecu dolazak je bio u vlastitom aranžmanu, a tete su kao i obično isle u, već svima dobro poznatom «plavom bolidu», kako ga nazva jedan tata. Kad smo stigli u Volavje dočekali su nas topli kiflići s kavom i čajem te srdačna dobrodošlica domaćina. Nakon osvježenja slijedilo je razgledavanje mlinice i prerade brašna, upoznavanje sa zdravim i domaćim žitaricama, razgledavanje obiteljske kuće koja je ukrašena starim namještajem. Nakon razgledavanja i igre na velikoj zelenoj livadi uz potočić, mame su mijesile kruh, a djeca i tate su ga oblikovali i ukrašavali raznim sjemenkama. Dječje uzbudjenje nije se moglo kriti, iz svakog kutića čuli su se glasovi: «Teta, pogledaj moj!»

Dok su se kruščići pekli, mi smo posjetili Krašić, rodno mjesto blaženog Alojzija Stepinca. U tamošnjoj crkvi slavili smo misu koju je predvodio o. Rudi Kropak, koji je cijelo vrijeme bio dionikom našeg izleta. Djeca su i ovoga puta svojim andeoskim glasićima predvodila pjevanje, a roditelji sudjelovali u misnim čitanjima. Po završetku sv. mise župnik nas je upoznao sa župom i kućom u kojoj je blaženik bio zatočen. Zanimljivo je bilo vidjeti pozornost djece i roditelja dok su slušali župnika.

Na povratku u *repro-eko* moglo se samo čuti: «Kakvo nas iznenadenje čeka?» I doista bilo je iznenadenje! Sve namirnice izgledale su za oko primamljive, a za trbuh poželjne. Ali ne za sve! Dok su jedni «uživali», drugi su «gladovali» (i razmišljali o eko janjetini)!

s. Helena Rašić

HVALA TI, GOSPODE, HVALA!

Jutro je... *svečani čas*. Lovretskom se kapelom razljeva pjesma *Evo dolazim, Bože, vršiti volju tvoju*. To dan je, jutro 1. listopada, blagdan Male Terezije, što počinje *Jutarnjom* i misnim slavlјem, koje predvodi fra Ante Bilokapić. Razlog je pak jedan, ali spomena vrijedan, slavljenje triju jubileja: 60 godina redovničkoga života s. Serafike i s. Vjere, 50 godina s. Laurencije, s. Felicite i s. Vendeline, te 25 godina s. Stele, s. Zrinke, s. Klare i s. Petre.

Sjećanje na važne događaje, vraćanje na početke, prebiranje radosnih i teških trenutaka, zahvalnost..., redovito prate slavlje jubileja u našem životu. Redovničkim se jubilejima još

hoće dodati i sjećanje na prvo «DA» Bogu, a potom Zajednici i cijeloj Crkvi. Trenutak obećanja vjernosti i posvemašnje predanosti. Trenutak iskrenosti, koji se dâ usporediti s Nazorovom slikom: *To čas je, kad Bog niz nebeske putove silazi... i svaka je gora ko žrtvenik*. Makar i htjeli riječima dozvati samo *radosti male, iskre sunčane, kapljice rose, listak, cvijet*, ako ništa drugo, u sjećanju ćemo ipak neminovno susresti *trnje, draču ljutu, mrak i maglu*. Ako li se spomenu i iskustva patnje, boli i rana, onda se o njima na dan jubileja razmišlja, kao: *Bez krila tih svetih, što ti nam ih dade, na zemlju bih ležala sade, u lazur se vinula ne bih...* I još se k tomu vjeruje: *S tim bremenom uz lagan let, o Gospode, dolazim k tebi.*

Podne je – svečani čas. Nastavlja se slavlje molitvom, pjesmom, blagovanjem za zajedničkim stolom... I smijeha ima, posebno kod prikazivanja slika iz života slavljenica. Otme se i primijeti pokoja suza u očima. Ili zbog radosne pomisli na *sjemenku uzrelih trav* čiji se plod već sada vidi, ili zbog spokojnog pogleda na *draču ljutu što na njihovom posija je putu*.

Sabirući cijeli dan, slavljenicama sigurno jedno izostalo nije: zahvalnost svima koji su ovaj dan učinili da bude poput trenutka *kad osjećam nit, što me veže za izvor moj vječni*. Kao ni misao na preminule sestre, s. Đemu i s. Kristinu, s kojima su dijelile svoj redovnički život. Vjerujemo da u Njegovoj blizini kliču: *Svet! Svet! Svet!*

Zbog svega dogodenog ovoga dana, zbog zahvalnog sjećanja na 60, 50 i 25 godina njihove ustrajnosti i strpljive ljubavi: *Hvala ti, Gospode, hvala!*

s. Magdalena Višić

MOJ «DA» GOSPODINU

Prvi zavjeti

To jutro, na blagdan svetoga Franje, počela je padati blaga kišica, možda da me umiri i rashladi. Posljednji dani novicijata prolazili su mi prebrzo, loše sam spavala a nisam bila umorna već samo uzbudjena. Tišina i molitva bistrili su moje misli. Razmatranja duhovnih vježbi «ukorijenjene u Kristu, okrenite ljudima na franjevački način» pomogle su mi u stvaranju sinteze za moj redovnički život. Na pitanje «zašto sam ovdje i koji je moj zadatak», dužna sam svakim danom tražiti nove staze koje vode odgovoru.

Živjeti čistoću je dar. Bistra voda planinskog potoka teče i traži kuda će proći kako bi služila drveću da ozeleni i životnjama da piju. Tako neka mi Gospodin podari milost stalno biti u Njegovoj blizini, neka mi Duh bistri molitve. Sveti otac Franjo uči nas biti malenima i služiti posljednjima. Tko je siromašan a tko bogat? Tko je posljednji a tko prvi? Gospodin ima posljednju riječ, samo On na kraju odlučuje. Vjerujem svetom Franji da se obrat zbiva kada gubavac i ono što je odvratno postaje najveća slast. Nestaju sve rane, zaboravljuju se neugodni mirisi a preplave milina i slast. Želim samo čuti i razumjeti Božju volju, onda ću moliti da je imam snage izvršiti.

U prvim minutama euharistijskog slavlja uputila sam molitvu zahvalnicu svim svećenicima, sestrama i dragim ljudima koji su svojim životnim svjedočanstvom utkali niti koje sve zajedno čine lijepu tkaninu mog duhovnog odaziva. Mirna i sabrana položila sam Prve zavjete. Drage sestre, hvala Vam što ste me podržale na tom putu, preporučujem se i dalje u Vaše molitve koje mogu učiniti čuda. S vjerom kako je sve u rukama Gospodnjim, nadam se jednom lijepom sestrinskom životu.

Srdačno Vas pozdravljam i želim mir i dobro!

s. Lidija Bernardica

PROSLAVA SV. FRANJE U ZADRU

Nekada, davno, protivni vjetar donio ga je u Zadar. Voljen, onako jednostavan i malen, prihvaćen je u mnogim srcima - Franjo.

Svečanu trodnevnicu i obred preminuća proslavile smo u drevnoj crkvi sv. Franje, a blagdan smo slavile u samostanskoj kapeli u Arbanasima.

Dragi gost i predvoditelj svečane liturgije bio je naš nadbiskup u miru mons. Marijan Oblak, koji nas je tom prigodom prvi put posjetio u novom samostanu. Koliki je ljubitelj sv. Franje, izrekao nam je u svojoj propovijedi – novom i svježom za danas, za naš danas.

ŽIVA SLIKA KRISTOVA

Poštovane Sestre! Zajedno s vama, sestrama franjevkama, slavim blagdan sv. Franje Asiškoga. Franjo je veliki Božji dar svijetu, današnjem svijetu i vremenu. Franjo je veliki Božji dar Crkvi. Franjo pripada svima nama. Franjo pripada na poseban način franjevcima i franjevkama, svih grana Franjevačkoga reda.

Franjo nije *mauzolej - nadgrobni spomenik*, reče jedan naš suvremenik. Ne znam, je li on pripadao Franjevačkom svjetovnom redu.

Franjo nije *mauzolej - nadgrobni spomenik*. To me potiče da vam s poštovanjem reknem: Vi ste sestre franjevke. Vaš naziv vas obavezuje da ne budete franjevke samo imenom nego nasljedovanjem sv. Franje. Vaše vas ime obavezuje da budete franjevke dušom, srcem, pameću, osjećajem, ponašanjem i stilom života u samostanu i na radnom mjestu.

O sv. Franji su rečene i napisane brojne značajke i odlike njegova života i djela. Meni se čini, da sve Franjine značajke i odlike sažima ova: Franjo je živa slika Kristova. Nitko ne misli da je Franjo olako postao živa slika Kristova. Koliko ga je to koštalo postati živa slika Kristova? Čitao je Evandelje, razmišljao, molio, svladavao se, trpio.

Taj visoki cilj, postajati živa slika Kristova iz dana u dan, iz godine u godinu, na mjestu svoga služenja, postavljam danas, na blagdan sv. Franje 2006. godine, pred svaku od vas. Taj visoki cilj, vlastitom, ne lakom suradnjom, uz sestrinsku podršku, osobito uz Božju pomoć, isplati se ostvarivati na dobro Crkve, Družbe, društva hrvatskoga.

Nezaboravni papa Ivan Pavao II. ovako je sažeto izrekao sv. Franju: *Svetac blista u Crkvi svojom jednostavnosću i izvanrednim prianjanjem evanđelju Isusa Krista, suobličujući mu se u poniznom siromaštvu i radosti Križa, u ljubavi prostodušnoj prema ljudima i u razdraganom divljenju nad ljepotom svih stvorova.*

Vaš novosagrađeni samostan vam omogućuje biti zajedno. Zajedništvo je bitna sastavnica kršćana, a poglavito redovnika i redovnica. Vijetnamski biskup, komunistički dugogodišnji utamničenik, u svome tamničkom razmišljanju napisao: *Zajedništvo se ostvaruje borborom svakog dana. Nepažnja samo jednog momenta može ga razmrskati.*

U današnjem vremenu nije lako biti kršćanin. Nije lako živjeti kao kršćanin. U sadašnjem vremenu nije lako biti redovnik, redovnica. Nije lako živjeti dosljedno, svjedočki svoju karizmu. Nato je upozorio sadašnji Sveti Otac Benedikt XVI. još kao predstojnik Zbora za nauk vjere. Navodim dva njegova razgovora iz njegove knjige *Razgovor o vjeri*:

I u pojedinim redovima i redovničkim kongregacijama zamijenila se je prava reforma s ublažavanjem tradicionalne strogosti. Zamijenilo se je obnavljanje s prilagođavanjem. Reći će primjer: jedan redovnik me je izvjestio da je počelo propadanje njegova samostana - vrlo konkretno - kad je proglašeno «nepraktično» ustajanje fratara i molenje noćnog brevijara kako ga je predviđala liturgija. Ipak, ova nedvojbeno «žrtva» zamijenjena je gledanjem televizije do kasno u noć. Jedan prividno mali slučaj, ali od ovakvih i malih slučajeva se sastoji aktualni pad neophodno potrebne strogosti u kršćanskom životu. Počevši od onoga redovničkog.

I drugi Papin navod: *Određeni feministički mentalitet ušao je čak i u ženske redovničke zajednice... Kriza mnogih sestara, mnogih redovnica određena je upravo činjenicom da je, čini se, njihov duh radio uprazno, bez prepoznatljivog smjera.*

Sa zasjedanja u Fatimi, od 6. do 12. veljače 2006. godine, Vrhovni redovnički poglavari i poglavarice svoju su Poruku završili ovako: *Redovnici i redovnice pouzdavajući se u život Duha i u Crkvu mogu biti novi put za Europu. To je hitan zov da se Europa gradi po srcu Božjemu.*

Poštovane sestre franjevke, molitveno vam čestitam blagdan sv. Franje Asiškoga!

Uz zajednički stol, razgovor i ugodno ozračje s o. Nadbiskupom i mjesnim župnikom, zaista smo se osjećale franjevački. Na kraju nam je otac Nadbiskup poželio blagoslov za djelovanje u ovim divnim prostorima, za nas i za one koje ćemo primati i darivati Kristovom riječju.

Hvala ocu Nadbiskupu za posjet i poticaj!

s. Bernarda Župić

JEKA IZ AFRIKE

BLAGOSLOV KUĆE U NGUBI

Dobrotom Božje providnosti, po s. Romani koja se je založila tijelom i dušom, po našim dobročiniteljima, kao i po svima koji su nam na bilo koji način pomogli, kuća školskih sestara franjevaka Krista Kralja u Ngubi u Bukavu završena je i blagoslovljena 1. svibnja 2006. godine. Zahvaljujemo Bogu, zahvaljujemo svima za sudjelovanje u ostvarenju toga čudesnog djela.

Za blagoslov spomenute kuće, sve sestre i svaka napose, dale smo se na čišćenje i pospremanje i pripravu svečanosti, da bi taj veliki dan bio za nas i naše poznanike izvanredan događaj. Uređivalo se je u petak i subotu. U nedjelju smo bile zauzete pripravom jela za naše uzvanike, da se nitko ne bi vratio kući gladan. U večernjim satima uvježbavale smo pjevanje za svetu misu do zadnjih granica napora zaboravljujući da smo gladne i krajnje umorne.

U ponedjeljak 1. svibnja, na dan blagoslova, oko podne dočekale smo prvu skupinu uzvanika. U 15,30 sati započela je sv. misa zahvale koju je celebrirao o. Augustin iz Družbe Isusove i njegov subrat Andrea De Ridder, koji je vodio radove naše gradnje. Za vrijeme sv. mise u svojoj homiliji svećenik je naglasio ljubav, te je pozvao sve sestre koje će živjeti u toj kući da žive u ljubavi. Homilija me je veoma zainteresirala i potakla me da se još više zalažem. Pjevale smo iz dna duše, zahvaljivale Bogu, molile i plesale sve dok nam je dopuštala snaga da bismo iskazale zahvalu Bogu. Ples smo nastavile i nakon mise. Primile smo i posljednju grupu uzvanika, većinom redovnika i redovnica. Bile smo neobično ushićene, ispunjala nas je neizreciva radost.

Zahvaljujemo Bogu za sve. Neka nam dade milost i poveća u nama želju da mu uvijek služimo, svaki dan u radosti i ljubavi.

Kristina Kavira, postulantkinja

S francuskoga jezika prevela s. Berhmana Nazor

NAŠ ULAZAK U NOVICIJAT

Nakon godine postulature, bile smo upućene da razmislimo o našem nastavku odgoja u Kongregaciji školskih sestara franjevaka Krista Kralja. Razmišljale smo, meditirale, razlučivale i došle do zaključka da je vrijedno nastaviti odgoj u ovoj redovničkoj zajednici. I tako smo napisale molbe za pripuštanje u novicijat. Naša odgojiteljica ih je ponijela sa sobom u Split da bi ih predala sestri provincijalki – s. Klari. Tri mjeseca poslije, ona se je vratila s odgovorima, i to pozitivnima.

Dana 6. kolovoza 2006., kad su s. Erika i s. Klara stigle, mi smo se uvečer preselile u novi dio kuće – u novicijat. Prva noć je bila duga, a uz to i zujanje komaraca i bruanje vode u cijevima prekidali su naš san.

Dana 9. kolovoza 2006. imale smo osobni susret sa s. Klarom, našom provincijalkom, a naša nam je odgojiteljica prevodila na francuski, jer je s. Klara govorila na hrvatskom jeziku koji mi ne razumijemo. Nakon razgovora pripremale smo odjeću predviđenu za novicijat.

Dana 10. kolovoza 2006. probudile smo se kao obično. Išle smo na jutarnju molitvu, a poslije molitve u župu crkvu na misu. Jutro smo provele u molitvi, meditaciji i razmišljanju o koraku koji ćemo učiniti. Po milosti Duha Svetoga, osjećale smo se spremnima započeti redovnički život.

Oko 11,30 sati obukle smo novicijatsko odijelo i pošle u kapelu. Uz molitvu Srednjega časa bio je i „ulazak u novicijat“. Za vrijeme obreda ulaska u novicijat bile smo jako uzbudene čitajući svoju molbu ispred provincijalne predstojnice, svih sestara i kandidatkinja. Sestra Espérance je predvodila molitvu i pjevanje psalama. Koje radosti imati starije sestre ispred sebe!

Poslije uvodnog obreda ulaska u novicijat i poslije psalama, s. Christine, nova novakinja, je čitala Riječ Božju, evanđeoski odlomak Mk 1,16-20. I s. Emilienne, također novakinja, je čitala iz našeg Pravila poglavlje 2,4-6, o onima koji žele prihvati ovaj život.

Prije završne molitve, provincijalna predstojnica je imala nagovor u kojem nas je potakla na angažiranje u hodu za Kristom siromašnim, čistim i poslušnim. Naglasak je stavila na obraćenje, jer svi se trebamo obraćati svaki dan, od najstarijih do najmlađih: u pogledu zajedničkoga života, poniznosti, jednostavnosti i franjevačke radosti. I posebno što se tiče ljubavi i služenja u zajednici. S. Mirabilis je prevodila nagovor s. Klare. Nakon nagovora zaključile smo molitvu. Poslije molitve, sve sestre su nas primile grleći nas srdačno i radosno ispred kapele. Mi smo plesale, kako je i dolikovalo. To je za nas bila neopisiva radost.

Kratko poslije toga smo išle u blagovaonicu. Bilo je to istinsko slavlje. Dijelile smo našu radost iz ljubavi dijeleći zajednički ručak. Sve su predivno pripremile naše dvije sestre, s.

Marie-Louise i s. Claire, kojima su pomogle kandidatkinje Nyota i Cécile. Primile smo darove, ohrabrenja, pjesme i ples. Sve je to uvećalo našu radost.

Bile smo zadovoljne što smo primljene u ovu redovničku obitelj i zadivljene slavom Božjom i svim dobrima koja izvodi u nama. Osjetile smo se ohrabrene i podržane nagovorom sestre Provincijalke i molitvom svih naših sestara. Bratska ljubav je odzvanjala u našim srcima preko svega onoga što za nas bijahu naše sestre toga dana i svakoga dana u našem zajedničkom životu. Ljubav Kristova nas ujedinjuje i nosi.

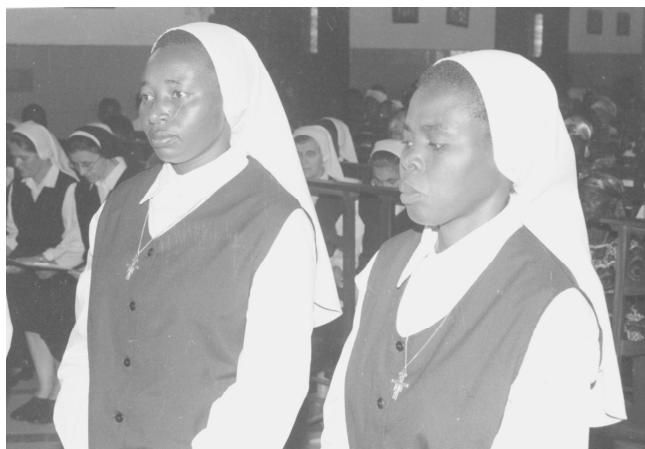
Nadamo se da će nas milost Božja pratiti cijelog našega života i da će nas ona voditi na putu svetosti. Neka se volja Božja na nama izvrši.

Mi računamo na vaše molitve koje će nas sve više podržavati u našem zalaganju. Neka nam Duh Kristov pomogne izvršiti volju Božju na njegovu veću slavu. Hvala!

s. Emilienne Nankafu i s. Christine Kavira, novakinje

S francuskoga jezika prevela s. Erika Dadić

DOBRO NAM JE OVDJE BITI

Dana 11. kolovoza svake godine franjevačka obitelj slavi blagdan svete Klare Asiške. Ove godine ta je svečanost za našu zajednicu bila posebna. Toga dana dvije naše sestre, s. Immaculée Kashera i s. Noëlla Mizinzi, položile su svoje doživotne zavjete. Bila je to velika radost naročito u našoj mjesnoj crkvi u Bukavu, gdje upravo ove godine slavimo stogodišnjicu evangelizacije.

Kad čovjek osobno susretne Krista, osjećaj koji ga obuzme je toliko dubok

da ga može teško izraziti. U Preobraženju Krist je objavio svoje slavno lice svojim učenicima, Petru, Jakovu i Ivanu. Petar koji je upravo doživio veliki misterij ne znajući kako bi ga izrazio rekao je Isusu: „Gospodine, dobro nam je ovdje biti“ (Mk 9,5).

Dan 11. kolovoza 2006. godine bio je za mene, kao i za Petra, dan u koji sam zauvijek obećala po svojim doživotnim zavjetima da ću slijediti Krista čitavoga svoga života. Osjetila sam toliku radost da ne znam kojom bih je riječju izrazila da biste je i vi bili dionicici.

Premda smo čitavu godinu imale pripravu po poukama, samo tri dana prije zavjeta postala sam svjesna da se je veliki dan približio, i to dok smo bili u župnoj crkvi za vrijeme pripreme za obred sa sestrom Provincijalkom.

Naime, pripremu sam započela od kolovoza 2005. godine kad su me sestre zamolile da tako organiziram svoj rad s odraslima za koji sam bila odgovorna, kako bih imala malo više vremena za molitvu i duhovno štivo.

Mi smo, u odnosu na druge, imale mnogo prednosti u pripremi za zavjete. Ostat ćemo iskreno zahvalne svima koji su nam u tome pomogli. Pet predmeta iz teologije koje sam pratila na institutu obiteljskog pastoralna (I.S.P.F.) i crkveni dokumenti koje nam je tumačila s. Ivka Piplović, odgojiteljica juniorka, pomoglo nam je da u nama više zaživi duhovni život.

Od početka travnja 2006. počele smo bližu pripravu u našoj kući u Luhwinji, koju su sestre prije sedam godina morale napustiti. Radost je bila velika ponovno se naći tamo gdje nas dvije nismo bile deset godina. Naime, u Luhwinji smo počele svoju formaciju i tamo se rodilo moje franjevaštvo. Pomagala su nam dva predavača. O. Jean-Pierre, karmeličanin, govorio nam je o franjevačkoj duhovnosti, a s. Stanislava, franjevka malih služavki, pomogla nam je razmišljati o franjevačkom sestrinstvu. Njezino osobno iskustvo potaklo me je da otkrijem veliko bogatstvo koje je naš otac Franjo pružio svijetu i koje moram produbljivati svaki dan.

U lipnju, ponovno smo otišle u Luhwinju da kroz 12 dana sa s. Ivkom obnovimo naše Konstitucije, Pravilo, Odredbe i Statute. O. Roger Tshemangu, karmeličanin, nam je govorio o temeljima triju zavjeta u današnjoj afričkoj kulturi i civilizaciji.

Usprkos svega, dva osjećaja su se borila u meni. Koliko god sam osjećala radost da kažem zauvijek svoj „da“ Gospodinu, u isto vrijeme strašila me je težina takvog obećanja. Za vrijeme čitave duhovne obnove molila sam da me ostavi taj strah. Božja riječ koju sam razmatrala gotovo svaki dan za vrijeme duhovnih vježba uvjeravala me je da ne smijem gubiti hrabrost. Čak ako vanjski čovjek ide prema svome uništenju, nutarnji čovjek se obnavlja svaki dan (usp. 2Kor 4,16).

S tim uvjerenjem predala sam se Kristu zauvijek, u pratinji mojih roditelja. Čitava Crkva grada Bukavu radovala se je s nama – kao što je to izrazio mons. François Xavier Maroy, nadbiskup Bukavu, koji je predvodio euharistijsko slavlje u koncelebraciji deset svećenika. Protumačio je također vjernicima značenje naših zavjeta te ih je zamolio da nam pomognu svojim savjetom i svjedočanstvom svoga života. A nama dvjema uputio je riječi ohrabrenja da svojim životom i svojim zalaganjem u apostolatu uvijek privlačimo što veći broj ljudi Kristu.

Provincijalna predstojnica s. Klara koja je primila naše zavjete ohrabrla nas je u svoje ime i u ime svih sestara Provincije da ustrajemo u molitvi i u radosti. Treba napomenuti da smo mi druga skupina sestara Kongoanka u polaganju doživotnih zavjeta, nakon tri sestre koje su zavjete u ovoj Zajednici položile 2001. godine.

Zahvaljujem Gospodinu koji me je odabrao da mu služim uza sve moje slabosti. Moja zahvalnost upućena je svima koje sam susrela na svom životnom putu, a koji su mi pomogli da Krista upoznajem, slijedim i svaki dan više ljubim.

Neka mi njegova milost nikada ne uzmanjka, da mogu voljeti život i redovničku obitelj koju sam odabrala u potpunoj slobodi i da svaki dan mogu reći sa sv. Petrom: „Učitelju, dobro nam je ovdje biti! Načinimo tri sjenice“ (Mk 9,5).

s. Immaculée Kashera

S francuskoga jezika prevela s. Berhmana Nazor

STOLJEĆE KRŠĆANSTVA U POKRAJINI KIVU

Otvor Svete godine - Bukavu, 3. rujna 2006.

Bio jednom jedan narod koji u prvim godinama dvadesetog stoljeća nije poznavao Isusa Krista i njegovo Evanđelje milosrđa. Neki su ih nazivali poganim, drugi animistima, treći zaostalima, ili onima koji su daleko od Boga, odbačenima.

A oni su živjeli mirno, obradivali zemlju, imali svoje božanstvo i komunicirali s njim preko duhova. Jeli su slatki krumpir i pekli skakavce, pojili se pivom od banana. Nisu znali čitati, a i čemu bi to služilo, ionako nisu imali s kim razmjenjivati pisma... Njihov im je način življena i stupanj razvoja bio dostatan, na razini njihova shvaćanja i vjerovanja.

Taj „zemljani čovjek“ tražio je vrlo malo da bi bio sretan: jednu travnatu kolibu za sebe i svaku od svojih žena, pokoju kravicu s mljekom, puno dvorište djece, očev muški ponos radi njih i isključiva majčinska briga oko njihova dalnjeg rasta...

I jednoga dana, početkom jeseni 1906. godine, dođe *Bijeli čovjek* iz jednog drugog kraja, s mladomisničkim zanosom i proročkom, crnom bradom. Želi naviještati Krista... Nije naišao na suprotstavljanje ni otpor. Slušali su ga, spremni prihvati njegovu Veselu vijest.

Mladi se misionar obratio odgovornom sela i dobio dopuštenje da smije na jednom brežuljku sebi sagraditi kolibu od granja i trave, kao što su i druge. A on, misionar Jeseph, prije nego je sagradio kolibu, posadio je Isusov križ i dao Učitelju puno povjerenje da ga ne će iznevjeriti. Bio je to početak avanture.

Taj isti misionar, dva mjeseca po dolasku, teško oboli, preminu i sahranjen bi nedaleko od svoje kolibe, ne napunivši dvije godine misništva. Umirući, svjesno, napisao je da on želi i zna da će njegov grob biti kamen temeljac Crkve u tom dijelu svijeta. I, bî tako.

Mnogi su i poslije njega ostavili živote, najčešće oboljeli od malarije, zbog koje i danas umiru milijuni ljudi i prvi je uzrok smrtnosti na svijetu.

Poglavar sela pružio je gostoprinstvo bijelom čovjeku darujući mu brežuljak gdje će stanovati. A bijeli čovjek nije došao obradivati polje, počeo je sijati sjeme Riječi. Poglavar je, čuvši, počeo slijediti novi nauk i htio primiti sakramente. Imao je poteškoća u shvaćanju povezanosti s naukom i prakticiranjem morala, ostaviti se mnogoženstvu, ali je napoljetku pognuo glavu da mu „otac“ svetom vodom spere sve njegove grijeha. Postao je kršćaninom, on i njegov dom. Uskoro su otvorili katekumenat, školu opismenjavanja te zanatsku školu...

Prošlo je od toga jedno stoljeće.

Danas, sto godina poslije tog prvog misionara, prvog kršćanina, razvila se župa, vikarijat, nadbiskupija s pet sufragana... kćeri i sinova. Ako sjeme ne umre ne donosi roda...

Prve nedjelje u rujnu 2006., ondje gdje je misionar usadio križ, mi smo došli blagosloviti kapelu – spomenik prvog stoljeća navještaja Radosne vijesti. I prisjetili smo se da je od te župe nastala još trideset i jedna. Da je danas više od 150 živućih biskupijskih svećenika, a za redovničke ni broja ni popisa nema, jer su razbacani na sve četiri strane svijeta gdje ih karizma i poslušnost slala. Odavle su dosada petorica biskupa i nadbiskupa. Danas u više od 25 redovničkih ženskih zajednica živi više od 600 redovnica. Sve je to razlog da mu se reče hvala, da mu se pjeva, pleše i prinosi darove.

Za tu nam je prigodu Kristov namjesnik sv. otac Benedikt XVI. poslao posebni blagoslov, obećavši poslati svog izaslanika na zatvaranje godine. I još jedno, proglašio je ovu godinu *Svetom godinom* za našu nadbiskupiju.

Htjeli bismo kroz ovu godinu oživjeti i zaživjeti vjeru, sakramente, naš način naviještanja, objasniti narodu što je to Sveti godina, što su „oprosti“ i kako se dobivaju, jer, ne zaboravimo, sve je to još novi rječnik. Svaka župa, svaka kongregacija, svaki stalež i skupina nastojat će proslaviti Boga za darovani život i posлану riječ. Tako će pokoljenja koja slijede vidjeti kako smo bili sretni i zahvalni za stoljeće proživljeno u Njegovoј blizini.

Svatko je od nas *znak*.

s. Mirabilis Višić

NAŠI POKOJNICI

POKOJNE SESTRE NAŠE KONGREGACIJE

- s. M. Ancila Bubalo**, živjela 63 godine, u Kongr. 44 godine,
preminula 14. srpnja 2006. u Mostaru
- s. M. Ana Marolt**, živjela 98 godina, u Kongr. 70 godina,
preminula 16. kolovoza 2006. u Brezjama
- s. M. Apolonija Boban**, živjela 87 godina, u Kongr. 66 godina,
preminula 16. kolovoza 2006. u Mostaru
- s. M. Benigna Snoj**, živjela 89 godina, u Kongr. 66 godina,
preminula 17. kolovoza 2006. u Brezjama
- s. M. Avita Trstenjak**, živjela 96 godina, u Kongregaciji 81 godinu,
preminula 26. kolovoza 2006. u Lemontu, SAD
- s. M. Esther Zsilavec**, živjela 89 godina, u Kongregaciji 74 godine,
preminula 5. rujna 2006. u Lemontu, SAD
- s. M. Ignacija Balajić**, živjela 83 godine, u Kongregaciji 64 godine
preminula 13. rujna 2006. u Zadru
- s. M. Rufina Šabić**, živjela 66 godina, u Kongregaciji 45 godina
preminula 8. listopada 2006. u Zagrebu

RODITELJI SESTARA

- Mara Bašić**, majka s. Karoline, preminula 12. rujna 2006., u 93. godini.
Ilij Lovrić, otac s. Ilinke, preminuo 19. rujna 2006., u 93. godini.

S. M. IGNACIJA LJUBA BALAJIĆ

* Karakašica k. Sinja, 3. siječnja 1923. - † Zadar, 13. rujna 2006.

U srijedu 13. rujna o. g. u praskozorje ušla je naša s. Ignacija, nakon 83 godine zemaljskoga života u zoru vječnoga života. Poslije 19 dana i noći intenzivnog bolovanja, prešla je prag vječnosti prva u našem novom samostanu u Arbanasima u Zadru.

Tko izbliza poznaje našu s. Ignaciju, može je usporediti s mirnom, tihom rijekom kroz ravnicu, jednakog toka od izvora do uvira u more Božjeg milosrđa, do mora vječnosti.

Kao drugo od dvanaestero djece od Boga je darovana roditeljima Duji i Ani rođ. Abram-Vuletić u Karakašici kod Sinja. Na sv. krštenju je dobila ime Ljuba što će biti simbol njezinoga života i njezinoga duha i vanjštine. U jeku Drugoga svjetskoga rata s tek navršenih 17 godina javlja se Školskim sestrama franjevkama i bi primljena kao redovnička pripravnica, najprije u Sinju, a onda nastavlja svoju redovničku formaciju u provincijalnoj kući u Splitu na Lovretu. U novicijat je primljena s još šest kolegica na blagdan Velike Gospe 1942. godine. Prve zavjete polaže 16. kolovoza 1943., a 1946. doživotne – bez posebnih kolebanja u tim inače čudnim i prečudnim vremenima.

Poput svih mladih u formaciji pomaže u svim kućnim poslovima. Odgovorni uočavaju da ima poseban dar za kuhanje i usmjeravaju je u tom pravcu, te će do kraja života ostati u službi kuharice žrtvujući se i nastojeći razveseliti tihom pažnjom sve koji su je okruživali i bili povjereni njezinoj brizi.

Odmah po polaganju prvih zavjeta 1943. godine iskazano joj je povjerenje što je svaki dan odlazila, s još jednom mladom sestrom, u nedaleki sanatorij dr. Roića koji je bio pretvoren u malu vojnu bolnicu. U poratnim danima mnoge takve djelatnosti su bile prekinute, a sestre razaslane po franjevačkim samostanima za vođenje domaćinstva. Podružnice u kojima je s. Ignacija djelovala jesu: Zagreb – samostan franjevaca konventualaca na Sv. Duhu, franjevački samostan Gospe Lurdske, naša kuća u Maksimirskom naselju, te Imotski - franjevački samostan, u dva navrata. U nekim zajednicama je bila i odgovorna sestra. Kratko vrijeme bila je u staračkom domu u Glonu u Njemačkoj. Posljednjih 30 godina bila je u našoj kući u Zadru u ulici V. Lisinskoga. Iz te kuće je u veljači ove godine s drugim sestrama zajednice preselila u svoju posljednju postaju u Arbanasima, kamo više nije imala što prenijeti nego svoju dobrotu, pažnju i predanje. Svoju posljednju molitvu u patnji i svoj posljednji nijemi *Neka bude!*

S. Ignacija je bila jedna od onih rijetkih osoba koja je bivala prihvaćena gotovo od svih s kojima je živjela. Radišna, tiha, nemametljiva, dobrohotna, uravnotežena, pažljiva – znala je ugoditi onima s kojima je dijelila svakidašnjicu i koje je susretala.

Njezina pokojna majka Ana izrazila je to davno u jednom slučajnom razgovoru na posve zanimljiv način: „Moja Ljuba je najuravnoteženija i najsmirenija od sve moje djece. Ona je najviše slična - svome ocu!“ Ovo doduše govori o Ljubi – s. Ignaciji, ali i o međusobnim skladnim odnosima ove brojne obitelji. Ljuba je bila u obitelji posebno voljena, pa nije čudo da je njezin primjer i njezina narav privukla u samostan još tri njezine mlađe sestre.

S. Ignacija je cijeli život bila krhkoga zdravlja, ali rijetko baš ozbiljno bolesna. Gotovo do zadnjega dana uvijek zaposlena – po dužnosti i zapažanju. Strpljiva i smirena, ne tužeći se i ne podižući glasa. Vjernost svome zvanju i svojim obvezama obdržavala je do posljednjega daha. Vjernost susestrama i susjedima. Tako se je naprsto i fizički dojmila činjenica kad su sestre pred pola godine preselile iz ulice V. Lisinskoga u prostraniji samostan u Arbanase. To je na neki način bio početak njezine agonije. Pokušavala je sebi naći posla kad je već bila oslobođena kuhinje, i žalila je što sestrama ne može više pomoći.

Tek 19 posljednjih dana bila je vezana uz postelju, kad su tamošnje sestre imale posebnu prigodu da joj izraze svoju zahvalnost i pažnju, što su od reda sve revno činile i molile s njom. Gušilo je u prsim i srce joj smetalо, ali se tužila nije. U utorak 12. rujna djelovala je svježije pa se učinilo da će preboljeti krizu. Međutim, to je bio znak pred odlazak. Uvečer je još jednom došao svećenik iz župe i donio joj sv. pričest kao i svaki dan. Nakon ponoći sestre su je našle da sjedi na krevetu i glasno moli *Andeo Gospodnji*, a već danima nije mogla glasno govoriti. A onda se počela gasiti. Pred zorū se našla na pragu vječne zore.

Svojim mirom i staloženošću, draga s. Ignacija, pomozite nam svojim zagovorom kako bismo i mi smireno i kroz sve životne poteškoće predano došle do Zore vječnoga života. Hvala Vam za sve.

Pokoj vječni daruj joj, Gospodine!

S. Ignacija je preminula rano ujutro u srijedu 13. rujna u sestrinskoj kući u Arbanasima. Istog dana poslijepodne bila je za nju sv. misa u arbanaškoj župskoj crkvi Gospe Loretke, a onda oproštaj sa Zadrom. Na tom oproštaju našle su se brojne redovnice iz svih zadarskih zajednica, svećenici, te lijepi broj znanaca i susjeda nedavno ostavljene kuće u ulici V. Lisinskoga. Bilo je na tom rastanku veoma ganutljivo.

Na Lovrincu u Splitu furgon su dočekale sestre u šutnji i molitvi – suznim očima. Sprovod je bio na svetkovinu Žalosne Gospe, 15. rujna u 17 sati. Obrede je vodio fra Ante Bilokapić, gvardijan samostana Gospe od Zdravlja na Dobromu. Uz brojnu rodbinu, mnogo sestara stiglo je sa svih naših podružnica, tako da je jedna prisutna gospođa rekla da u svom životu nije vidjela toliki broj sestara na okupu.

Poslije pokopa u samostanskoj kapeli na Lovretu slavljenja je pjevana sv. misa zadušnica koju je predvodio fra Ante Bilokapić u koncelebraciji s još devet svećenika.

Nakon sv. mise našli smo se na zajedničkom agape, gdje smo puni dojmova izmijenili svoja sjećanja na dragu nam s. Ignaciju.

s. Berhmana Nazor

OVOZEMNI HOD JE ZAVRŠEN: ŽIVLJENJEM, LJUBAVLJU, SLUŽENJEM

„Život je naš kao još jedan morski val, nose nas i lome životne bure, i opet nas razbiju na isti žal...“

Polako su jenjavale ljetne vrućine, lahor s mora osvježavao je umorno čelo, disanje je postalo lakše, a glas se gubio. U tihoj sobi novoga samostana kojeg se još nije nauživala, uz crkvu Gospe Loretske osluškivala je dugi zvon „Angelusa“ u podne i uvečer. I po taktu zvona znala je zbivanja u župi. Ne samo da je znala osluškivati zvona, nego još više korake nas sestara u samostanskim sobama i širokim hodnicima, i svih onih koji su nam dolazili, nju obilazili dok je hodala, a još više u njezinoj bolesti i nemoći.

Sestra Ignacija – bila je „legenda“ tridesetogodišnjega boravka u ovom gradu – Zadru, živeći, ljubeći, služeći za svoju zajednicu i bližnjega. Tiha, nemametljiva, darovanom blagošću znala je tješiti, moliti i služiti znane i neznane, a napose brojne siromahe koji su svakodnevno dolazili na vrata našega samostana u ulici V. Lisinskog.

Bila je zaista nježna i delikatna sa svima, znala je uvijek lijepome se diviti, plemenito poštivati, istinu čuvati i za dobro se uvijek odlučiti. Uvijek je iskreno tražila Boga i njegovu volju u tijoj molitvi. Imala je dovoljno duhovne jakosti i spremnosti za svaki novi dan. U svojoj jednostavnosti, šutljivosti, vedorini i jednakom raspoloženju s nama sestrama bila je raspoložena, velikodušna i puna razumijevanja za svaku pojedinu.

U takvom ozračju zadnju godinu dana znala nam je često reći: „Danas sam vam za ništa“. Snage su popuštale, ali volja je bila jaka. „Milošcu Božjom bit ću spremna i čvrsta u svim križevima koje mi Gospodin pošalje, jer će me po njima proslaviti u drugom, vječnom životu. Želim ga zato čvrsto prigrlići do kraja života“, zapisala je u svojim bilješkama.

S. Ignacija nas je znala često pitati: „Zašto je prijelaz tako težak?“ I po tom pitanju bilo je očito da se sprema za „sestricu smrt“ i odlazak u kuću Očevu. Znala je često čitati i ponavljati Isusove riječi: *Tko hoće za mnom, neka uzme svoj križ i neka me slijedi...* Gospodinu je bila mila i zato nije dugo trajala njezina zadnja patnja.

Molila je, radila i žrtvovala se za druge, laganim korakom ali sigurno. Cijeli svoj život unosila je dovoljno ukusa i okusa da drugima bude na radost. Voljela je naš vrt uz kuću u ulici V. Lisinskog, plodnu smokvu, rodnu lipu, bogatu trešnju i svaki cvijet, povrće svih vrsta. Na poseban način voljela je naše susjede, jer je i njima ona bila „glava kuće“.

I kad mi još nismo bile spremne otvoreno govoriti o smrti, ona je znala reći: „Ne dajte me u bolnicu, ja sam spremna i pripravna za putovanje. Ja ću moliti za vas, a vi za mene. I oprostite mi sve.“ Bila je na poseban način pobožna sv. Josipu, pa je na njegov dan, u srijedu 13. rujna, u jutarnjim satima zaklopila svoje oči i tihu usnula.

U popodnevnim satima bio je oproštaj i ispraćaj iz Zadra. Sv. misu u župnoj crkvi Gospe Loretske u Arbanasima predvodio je generalni vikar zadarske nadbiskupije mons. Ivan Mustać u koncelebraciji s još desetak svećenika i u nazočnosti redovnica svih redova i puka Božjega. Blagdan Uzvišenja sv. Križa dan je počinka njezina tijela, a na dan Gospe Žalosne ovozemni ostaci drage nam s. Ignacije predani su „majci zemlji“ u sjeni čempresa na Lovrincu. Ne govori li ovo sve o njoj i njezinim zaštitnicima: Isusu i njegovu križu, njegovo Majci, posrednici i zagovornici, te sv. Josipu?!

Hvala Vam, draga naša s. Ignacija na zajedničkom životu, na nahranjenom tijelu i obogaćenoj duši, na živom primjeru življenja redovništva, u ime svih nas, u ime brojnih beskućnika i siromaha kojima ste udijelili topli obrok, kao i svih onih kojima ste godinama bili na usluzi kad god je zatrebalo.

Hvala Vam što ste posvetili mjesto u našoj zajednici življenjem, ljubavlju i služenjem.

U nebu neka Vam Gospodin ispuni želje za koje ste uvijek prikazivali svoj život, svoje patnje: za duhovnu obnovu naše zajednice, a napose za nova mlada duhovna zvanja Crkve.

U sjećanju našega srca ostat će trajno Vaš dragi i plemeniti lik. Do susreta u vječnosti snivajte snom mira.

s. Ana Marija Jurić-Arambašić

MOJ SUŽIVOT SA S. IGNACIJOM

Tko ustraje do konca života u duhu vjere, dobit će plaću od Gospodina za svu vječnost. Zaista, naša draga s. Ignacija ustrajala je u duhu vjere i u kreposnom životu.

S njom sam živjela pod istim krovom punih petnaest godina. Dobro smo jedna drugu poznavale, jer smo puno puta ostajale same u kući. Znale smo jedna drugu glasno dozivati i jedna drugoj doći, ili ja k njoj u kuhinju ili ona k meni u sobu. Često smo iz dna duše u kapeli zajedno zapjevale, a nismo ni jedna ni druga imale sluha, pa bismo se koji put i nasmijale.

Znale smo se i prepirati i jedna drugu nadmudrivati, a na koncu se nasmijati ili ostati svaka pri svome mišljenju i shvaćanju.

Jedna i druga smo imale „svetu brigu“ za drage nam sestre, posebno navečer vidjeti jesu li sve u kući, jesu li vrata dobro zatvorena. Znale smo ih čekati, posebno u kapeli ili na terasi.

Znala me je s. Ignacija više puta zamoliti da joj pomognem očistiti krumpir ili drugo povrće, da operem suđe ili odnesem smeće. Ja bih joj rekla da moram imati čiste ruke, jer pašku čipku radim. A ona bi se našalila i rekla: „Gospođo od paške čipke“.

Kako je uvijek na naša vrata dolazilo dosta siromaha, ja bih im vrata otvarala, pa bih išla u kuhinju pitati imali što za njih, a ona bi velikodušno, s puno srca spremala kao za goste. Njezin najveći miljenik bio je Željko, beskućnik. Znao joj je on i pomoći u vrtu i bio bi za to nagrađen. Znala mu je i robu oprati, inače je on prao robu u moru. A svagdanji gost za objed, naš susjed Marijan Lisica nazvao je na telefon poslije pogreba. Plaćući je izrazio sućut i rekao mi, da mu je žao kao da mu je majka umrla.

Naš je vrt bila njezina briga i bilo je na njemu pomidora, kupusa i svakog drugog povrća. Željko ili mlade sestre bi prekopali vrt, a sve drugo radila je s. Ignacija.

Znala je s Gospodinom dugo razgovarati u kapeli. I s ljudima na vrtu. Bila je jako ugodna za zajednički život.

Nas dvije smo imale samo lijepo i sretno provedene staračke dane. Draga s. Ignacija, hvala ti za suživot s tobom. Ti si već u vječnosti. Nadam se da će i ja uskoro, jer sve je kratko prema vječnosti.

Prijelaz iz naše kuće u ulici V. Lisinskog bio ti je težak. U novoj kući nedostajalo ti je puno toga: susjedi, vrt, jednostavnost zgrade. Teško si podnosila ljetnu vrućinu, pa su ti i snage klonule. S pravom se može reći da si se do kraja istrošila za svoga Gospodina i Zaručnika, svoga bližnjega, posebno za svoju zajednicu.

Još jednom, draga s. Ignacija, hvala ti za sve godine s tobom provedene. Čekaj me u Domovini.

Tvoja s. Ljudevita Šonje

TIHI ODLAZAK IZ OVOZEMNOGA U VJEĆNI ŽIVOT

Dana 25. kolovoza o.g. nazvala sam s. Ljudevitu u Zadar da joj zaželim svako dobro za imendan, ali me ona predusrela i rekla mi: „S. Ignacija prvi put nije mogla na sv. misu. Nije joj dobro.“

Nas tri sestre željele smo biti uz nju u njezinim posljednjim danima, pa smo se izmjenjivale da bismo po jedna stalno bile s njom. Ja sam bila desetak dana. Neizmjerno sam Bogu zahvalna za darovano vrijeme u blizini moje drage sestre. U jednu riječ vratila sam se obogaćena. Gledajući njezinu patnju i muku, kao i njezino dostojanstveno držanje, samo sam Bogu zahvaljivala. Iako nije mogla dugo izdržati u jednom položaju, nikada se nije čula ni jedna riječ nestrpljivosti. Ponavljalala je: „Isuse, pomozi mi nositi što si mi dao“. Kao i u cijelom životu, pokazivala je samo smirenost, blagost, dobrotu, predanost i ljubav za svakoga i za sve. Osobito sam se divila njezinoj ljubavi za molitvu. Željela je da se stalno kod nje moli. Samo je ponavljalala: „Molite, molite...“

Jednoga jutra sam je našla kako sjedi na krevetu, sva pogнутa moli Andeoski pozdrav. Kad sam joj rekla da bih ja pošla na sv. misu, ona mi reče: „Zar i ja ne bih mogla poći na sv. misu“. Bila je to njezina duboka želja, ali više neostvariva.

Ja sam se pozdravila s mojom dragom sestrom Ignacijom 9. kolovoza, s nadom da će je ponovno vidjeti, ali moja se želja nije ostvarila. Istoga dana navečer došla je u Zadar s. Ksenija da bude uz našu dragu sestruru, jer je ona to posebno željela. S. Dionizija je dolazila nekoliko puta nakratko posjetiti i vraćala se u Split. S. Ksenija je imala sreću biti posljednja tri dana uz njezino bolesničko uzglavlje, ponosna na njezinu strpljivost, mirnoću i predanost. Zadnju noć zemaljskoga života naše drage sestre, s. Ksenija je otišla da se malo odmori. U snu joj se pojavila djevojčica u liku anđela i rekla: „Odletjela sam“. Eto tako je bio tih i nečujan prijelaz praga iz ovoga života u vječni naše drage i nezaboravne s. Ignacije.

Draga sestro, gorjela si i dogorjela kao svijeća na oltaru Božjem. Za naše tjelesne oči više ne sjajiš, ali očimavjere vidimo tvoj produženi sjaj u društvu odabranih.

Draga naša Ignacija, zvijezdo naša prethodnice, neka te andeoski kori okruže, a svjetlost vječna obasja. Presveto Trojstvo neka te primi u društvo nebesnika gdje ćeš vjerno pjevati: Svet, Svet, Svet, Gospodin Bog Sabaot...

Hvala ti što si iscrtaла tako divnu stazu života, koja te je, vjerujemo, dovela do luke mira i spokoja. Hvala ti za ljubav i dobrotu. Hvala ti za primjeran život. Do viđenja. Počivaj u miru Božjem, u društvu stanovnika raja i naših dragih roditelja.

Drage sestre!

Dok sam boravila u Zadru uz bolesnu našu dragu s. Ignaciju, divila sam se kako je sestre neumorno iz dana u dan posjećuju, kao i njezinu radost kojom ih je ona na njoj svojstven način dočekivala. U svemu tomu osjetila sam prisnost zajedništva i suživota, koji Bogu hvala, imam osjećaj, posebno zrači u toj našoj zajednici. Divila sam se međusobnoj ljubavi i razumijevanju sestara kao i brizi svake od njih za našu dragu sestruru Ignaciju. Mogla bih za svaku od najstarije do najmlađe napisati mnogo dobrega, plemenitoga, lijepoga, nezaboravnoga što sam doživjela dok sam bila među vama. Gospodar života sve zna. On će u svoje vrijeme obilno nagraditi svaku od vas, a mi vam možemo samo izraziti svoj topli sestrinski Hvala.

Hvala svima koji su na svečanom oproštaju u crkvi Gospe Loretske u Arbanasima uveličali napuštanje njezinoga dugogodišnjega boravka u Zadru.

Zahvaljujemo i svima koji su nam izrazili sućut prigodom preminuća naše drage s. Ignacije – bilo usmeno, pismeno, telefonom ili telegramom. Posebno hvala onima koji su je ispratili na posljednji ovozemni počinak. Kao i onima koji su preko sv. mise uputili molitvu za pokoj njezine duše.

Vaše s. Serafika, s. Dionizija i s. Ksenija

S. M. RUFINA NEDILJKA ŠABIĆ

* Zmijavci k. Imotskog, 24. svibnja 1940. – † Zagreb, 8. listopada 2006.

Običaj je posljednjih desetljeća u provincijalnoj kući na Lovretu da drevno samostansko zvono uz preminuće sestre otkuca onoliko kučaja koliko je pokojnica imala godina zemaljskoga vijeka.

Kad je u nedjelju ujutro 8. listopada o. g. zvono obilježilo 66 kučaja, stisla su se srca svih do kojih je dopro glas zvona, koje je najavilo zajednici odlazak u vječnost drage nam s. Rufine. Već duge tjedne odolijevala je teškoj bolesti, a u tom času nalazila se je u Klinici za tumore u Zagrebu.

Naša s. Rufina Nediljka Šabić rodila se je 24. svibnja 1940. godine u Zmijavcima kod Imotskoga kao prvo dijete svojih roditelja Josipa i Ive rođ. Šabić. Osnovnu školu završila je u rodnom mjestu. Kao najstarije dijete pomagala je roditeljima u kući i polju.

A onda, s navršenih 18 godina odabire svjesno i neopozivo svoj životni put i moli za prijam školske sestre franjevke u Splitu. U novicijat je primljena na blagdan Male Gospe 1961. godine s još deset kolegica. Prve zavjete položila je 1962., a doživotne 1967. godine u Splitu. Iz toga brojnoga novicijata već šest sestara prešle su prag vječnosti shrvane teškom bolešću.

Kroz godinu novicijata s. Rufina je pomagala kod raznih poslova, kako je to običaj. Već tada se vidjelo da je imala posebni smisao za kuhanje, pa su je poglavari usmjerili upravo u tu dužnost, koju će s velikom brižljivošću obavljati do konca života.

Nakon prvih zavjeta slijedile su brojne podružnice na kojima je djelovala. Možda ih je toliko bilo baš zbog njezine izričite raspoloživosti i spremnosti odgovoriti na potrebe zajednice. Najprije odlazi u Sinj u veliku kuhinju franjevačkog sjemeništa, a onda slijede promjene po raznim podružnicama provincije: Zaostrog – Franjevački samostan, Zagreb – samostan franjevaca konventualaca na Sv. Duhu, Zagreb – naša kuća u Istarskoj ulici, Makarska - Franjevački samostan, pa opet Sinj - sjemenište, zatim Nadbiskupsko sjemenište u Zadru, pa Zadar - Arbanasi, Zagreb - Franjevački samostan Gospe Lurdske, Dubrovnik - Sigurata, Split – Franjevački samostan na Dobromu, Imotski naša kuća i Split naša kuća kod Sv. Roka. Njezina posljednja postaja bio je naš samostan u Zagrebu na Jordanovcu.

Uz službu kuharice na više mjesta vršila je i službu kućne predstojnice. I svugdje je sklad oko sebe postizala dobrim primjerom, skromnošću i krotkošću što je bila osobina njezina bića. Bila je utjelovljeno služenje. Služila je svima i razveseljavala malim pažnjama koliko su joj prilike i mogućnosti to dopuštale. Stalno je nastojala, uz duhovni rast, usavršavati se u svojoj dužnosti kuharice zanimajući se kod spretnijih i uspješnijih, pa i izvan zajednice. Oni koji su joj bili blizu, mogli su se uvjeriti da je od prvih dana dolaska u samostan potpuno pripadala svojoj redovničkoj obitelji.

Voljela je molitvu, duhovno čitanje, svetu Crkvu. Posebno poštovanje gajila je prema svećenicima.

Voljela je svoju Provinciju, svoju Domovinu, svoj Imotski kraj, svoju obitelj, kojoj je željela u prvom redu kršćansku raspoloživost. Svojom pažnjom i dosjetljivom ljubavlju uvijek je sve ohrabrilala, posebno u teškim trenucima obiteljske patnje.

Krasila ju je skromnost, nemetljivost i radišnost. Druge je uvijek stavljala ispred sebe iz dubokog uvjerenja da im tako može pomoći i oduševiti ih za ideale.

Svatko je zapažao neizmjernu strpljivost i uzoran primjer s. Rufine osobito u vrijeme njezine teške bolesti. Silno je voljela život, ali je prihvaćala i odlazak. Svojom predanošću i veoma skromnim zahtjevima, davala je istinsko vjerničko svjedočanstvo svim sestrama, bolničkom osoblju i drugim bolesnicima. Stoga su joj svi rado pristupali i bili u njezinoj blizini, voljni joj pomoći i olakšati patnju.

Tako je bilo i dan prije njezine smrti. Kod nje su se izmijenile brojne sestre i njezini najbliži. Sve ih je milo i svjesno primila žečeći im reći posljednji zbogom i do susreta u vječnosti, gdje će Bog otrti svaku našu suzu, ublažiti sve patnje, posebno one koje smo prihvaćali iz ljubavi prema Bogu i bližnjima s kojima smo živjeli.

Do viđenja na Drugoj obali, draga, revna i krotka naša s. Rufina!

Naša s. Rufina preminula je u nedjelju 8. listopada u Zagrebu. Sestre u našoj kući na Jordanovcu upriličile su misu zadušnicu i oproštaj u ponедjeljak pred sam odlazak u Split. Furgon iz Zagreba stigao je uvečer kasno na Lovrinac, dočekan od sestara s Lovreta, koje su se ujedinile u toploj molitvi za dragu pokojnicu. Sprovod je bio u utorak 10. listopada s početkom u 16 sati.

Na sprovodu su bile brojne sestre svih naših podružnica, brojna rodbina i znaci. Prisutan je bio veliki broj svećenika pretežno franjevaca, njih tridesetak. Nakon sprovoda sv. misu na Lovretu slavilo je 13 koncelebranata s fra Pavlom Vučkovićem, župnikom iz Gospe od Zdravlja. Čitao se odlomak iz evanđelja o Marti i Mariji, pa je župnik to prikladno primijenio na našu Pokojnicu, koju je dobro poznavao kao i mnogi od njegove subraće iz Provincije, u kojoj je s. Rufina ostavila puno truda, požrtvovnosti i ljubavi.

Na samom svršetku prisutni provincijal fra Željko Tolić izrazio je sućut cijeloj zajednici te izrekao posebnu zahvalu s. Rufini i drugim sestrama za požrtvovni rad u zajednicama i odgojnim zavodima franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja. Posebno je naglasio vedrinu i ljubaznost koju je s. Rufina isijavala u svom radu i djelovanju.

Pred razilazak sestre su pružile svima prisutnima izraze svoga gostoprимstva i zahvale.

s. Berhmana Nazor

ISPRAĆAJ S. RUFINE

Svojim riječima, djelima, svojim životom čovjek za boravka na zemlji tka plašt kojim će jednom biti uzdignut u zagrljaj Vječnog Oca. Plašt naše sestre Rufine dokončan je u nedjelju, 8. listopada 2006. u Klinici za tumore u Zagrebu. Bogato zaognuta zbog obilja svojih dobrih djela, pošla je tako u nedjeljno svetu u prostranstva mira i sjedinjenosti s Gospodinom.

Dan prije, na blagdan Kraljice sv. krunice, čitav dan je provela u zajedništvu sa svojim najbližima braćom, sestrom, rodbinom i sa svojim susestrnama. Primivši u poslijepodnevnim satima sakrament bolesničkog pomazanja vidjele smo da nam odlazi, kao da je potpuno opremljena htjela što prije doći u počinak Gospodinov. Ostale smo s njom do kasnih večernjih sati.

Vidjevši u nedjelju ujutro u samostanskoj kapeli zapaljenu uljanicu, bilo nam je svima jasno da nas je naša sestra Rufina napustila.

U ponedjeljak u 15,30 sati s. Rufina je dovezena u samostansku kapelu na Jordanovac. Kapela je odjekivala dubokom tišinom i mirom. Osjećalo se da odlazi ona koja je čitav život slijedila Kristovu riječ, koju reče učenicima na Posljednjoj večeri: «Primjer sam vam dao da i vi tako činite» (Iv 13,15). Premda uvjerene da već boravi u punini zajedništva s Kristom, nije bilo lako suspregnuti suze i zatajiti bol rastanka od naše drage s. Rufine, koja je bol, teret i patnje bolesti strpljivo i samozatajno nosila do posljednjeg izdisaja.

Sjedinjene u vjeri, euharistijskim slavljem, molitvom i pjesmom zajedno s njezinom rodbinom i svećenicima oprostile smo se od naše s. Rufine. Ispratile smo je prema Lovrincu, kako je sama željela. U večernjim satima na Lovrincu su nas dočekale sestre s Lovreta te smo se zajedno još jednom pomolile za dušu pokojnice.

Draga naša s. Rufina, premda Ti je svaka od nas rekla svoj hvala za sve radosti i blagoslove trenutaka koje nam je bilo darovano s Tobom povesti, u ime naše zajednice na Jordanovcu preporučujemo se Tvojoj molitvi za zajedništvo koje si vazda svjedočila te Ti još jednom izričemo hvala za suživot kojim si nas obdarila! Tvoj plašt grijat će nas u danima tegoba i nevolja!

s. Jelena Lončar

MARA BAŠIĆ

majka naše s. Karoline

Propovijed koju je prilikom sprovoda pok. Mare izrekao fra Bože Vuleta, gvardijan sinjskog samostana, donosi bitne crte lika i života pokojnice:

Samo je u Bogu mir, dušo moja, samo je u njemu spasenje (Ps 62, 1). Ovaj stih 62. psalma čini mi se najprimjerenijim teološkim i vjerničkim sažetkom života i smrti pok. Mare Bašić. Vjerujemo da su se prelaskom iz ovoga života, u kojem je provela blagoslovljene 93 godine, u potpunosti ostvarile riječi psalma: *Samo je u Bogu mir, dušo moja, samo je u njemu spasenje*. Pokojna Mara zacijelo je našla u Bogu mir i spasenje.

Međutim, nisu se samo njezinom smrću obistinile riječi ovog psalma. Čitav život pok. Mare morao je biti obilježen djelatnom vjerom da je Bog *hridina silna, utočište*, da je samo u *njemu nada moja*, kako stoji u istome psalmu, da se u nj treba uzdati *u svako doba*, pred njim *srca izlijevati*, da je on izvor nepokolebljivosti, da je on prava i konačna *slava čovjekovu životu*.

Sve te riječi ispisane u 62. psalmu možemo vidjeti kao pozadinu na slici života pokojne Mare. Roditi petnaestero djece, u bilo koje vrijeme, a osobito u teškim ratnim i poratnim godinama u kakvima je živjela naša sestra Mara, bilo bi doslovno nemoguće bez čvrste nade u Boga i pouzdanja u njegovu pomoć *u svako doba*. Kako bi se zbog tolike djece Mara oduprla podsmjesima i podrugivanjima da nije živjela na slavu Božju, od slave Božje, a ne od slave ljudi. Od petnaestero djece koliko ih je rodila, isprati ih sedmero kao majka na posljednji zemaljski počinak, kako bi izdržala da svoju bol i tugu svoga srca nije *izlijevala* pred Bogom. Da joj Bog nije bio *hridina čvrsta, utočište*, kako se ne bi pokolebala kad je, uz gubitak djece, izgubila prije trideset godina i svoga životnog suputnika, svoj ovozemaljski oslonaca, svoga muža Nikolu.

Dakle, osmero ih je otišlo pred njom u Kraljevstvo nebesko, a osmero ih je ostalo iza nje. Te brojke nam pružaju sliku Mare kao stupa svoje obitelji. Jednom je rukom skrbila za materijalne, a drugom za duhovne potrebe. Jednom je rukom radila i ukazivala svojoj djeci na potrebu predanog rada za kruh svagdanji, a drugom je ukazivala na vječne duhovne vrednote, na Isusa, Kruh života. Zato njezin sin fra Karlo s pravom kaže: „Sretan sam što sam imao majku koja me naučila raditi i u Boga vjerovati.“ Njezin život objašnjava i fra Karlovo svećeničko zvanje i redovničko zvanje njezine kćeri franjevke s. Karoline, a vjerujem da je u dobroj mjeri «kreditirala» i svećeničko zvanje svoga unuka fra Darka Poljaka. Jednako tako život ostale njezine djece potvrđuje njezine i ljudske i vjerničke odlike. Svojim je životom sebi priskrbila pridjev dobre žene i prave vjernice. U ta dva pridjeva sažet je naš ljudski opis njezina života i dovoljno je poticajan za svakoga.

Neka joj naš Spasitelj Isus Krist udjeli vječni život u zajedništvu s Čudotvornom Gospom Sinjskom, koju je za života štovala, i sa svojom djecom i suprugom koji su se prije nje preselili u vječnost. Počivala u miru Božjem. Amen.

fra Bože Vuleta

Proživjela je s nama dugi niz godina, devedeset i tri, i kolikogod smo smatrali da prijelaz s ovoga svijeta svakim danom može postati stvarnost, njezin odlazak nas je zatekao. Prazno je bez nje. Otišla je bez riječi, kao da ju je netko ukrao... Ali, njezin je život nama svima snažna riječ. Zahvalni smo Bogu za nju što smo je imali. Umrla je na spomendan Imena Marijina.

Nije ni čudo, krunica je bila skoro uvijek u njezinim rukama, bilo danju, bilo noću. A ovo je ljeti često ponavljala: *Gospe, primi me u dvore svoje i ja sam dite tvoje. Ili: Kao što si zagrlila Ivana Pavla II. tako dodri i zagrl mene.* Vjerujem da ju je Gospa uslišala.

U svoje ime i u ime brojne rodbine veliko hvala mojim susestrnama koje su mi bile blizu u najtežim trenucima. Hvala svima koji su s nama podijelili duboku bol a našu dragu mater preporučili neizmjernoj Božjoj ljubavi.

s. Karolina Bašić

ILJA LOVRIĆ

otac naše s. Ilinke

U 93. godini života, nakon devet dana prikovanosti za krevet, završio je svoj ovozemaljski hod i vratio se svom Stvoritelju i Otkupitelju. Pošao je tiho i smireno, pripravno upravo kako je i živio.

Živio je sa svojom suprugom Milkom 50 godina u braku. Stvorili su obitelj sa svojih sedmoro djece, danas živućih četvero, a troje je u ranoj dobi Bog pozvao sebi. Trudili su se i snalazili kao toliki drugi, ali s pouzdanjem u Svevišnjega, Dobrog Oca. Živjeli su vjeru i prenosili je na svoju djecu, ne samo riječima nego i djelima.

Ilijan, od milja zvani Idžo, bio je čovjek rada, vjere i optimizma. Nije mu smetao život, nije se tužio na vremena nego je prihvatio život, ugradio ga je u svijet i predao ga kao dar za druge. Nakon smrti svoje supruge živio je pune 22 godine. Svoj život je još više stavio u službu drugima. Služio je Bogu preko drugih koje je susretao uvijek životnom, prokušanom riječju.

Svojim župnicima bio je desna ruka, na pomoć i usluzi duga desetljeća. Svijet je za njega bio Božji svijet u koji ga je Bog stavio da ga obrađuje, uređuje i u njemu radi na slavu Božju. Jednostavno Idžo je živio neopterećen kojekakvim stvarima jer je sve prepustio Bogu, a on se je trudio kao čovjek punih devedeset i tri godine.

Vjerujemo da je Gospodinu na usluzi sada na nebu. I zagovornik potrebnima na zemlji. Neka ga Gospodin nagradi onim za čim je cijeloga života čeznuo i molio.

s. Tamara Bota

Drage sestre!

Zahvaljujem dobrom Bogu što sam u zadnje dane mogla biti uz svog dragog oca zajedno sa svojom braćom i nevjestama i krijepiti ga vjerom kao što je i on mene krijepio.

Hvala vama, drage sestre, koje ste svojom prisutnošću zajedno s nama ispratile našeg dobrog oca na posljednji ovozemaljski počinak, kao i braći svećenicima. Hvala i onima koji su to učinili pismenim ili telefonskim izrazom sućuti. U Vaše molitve i unaprijed preporučujem svoga oca.

Zahvalna vam s našom cijelom obitelji

s. Ilinka Lovrić